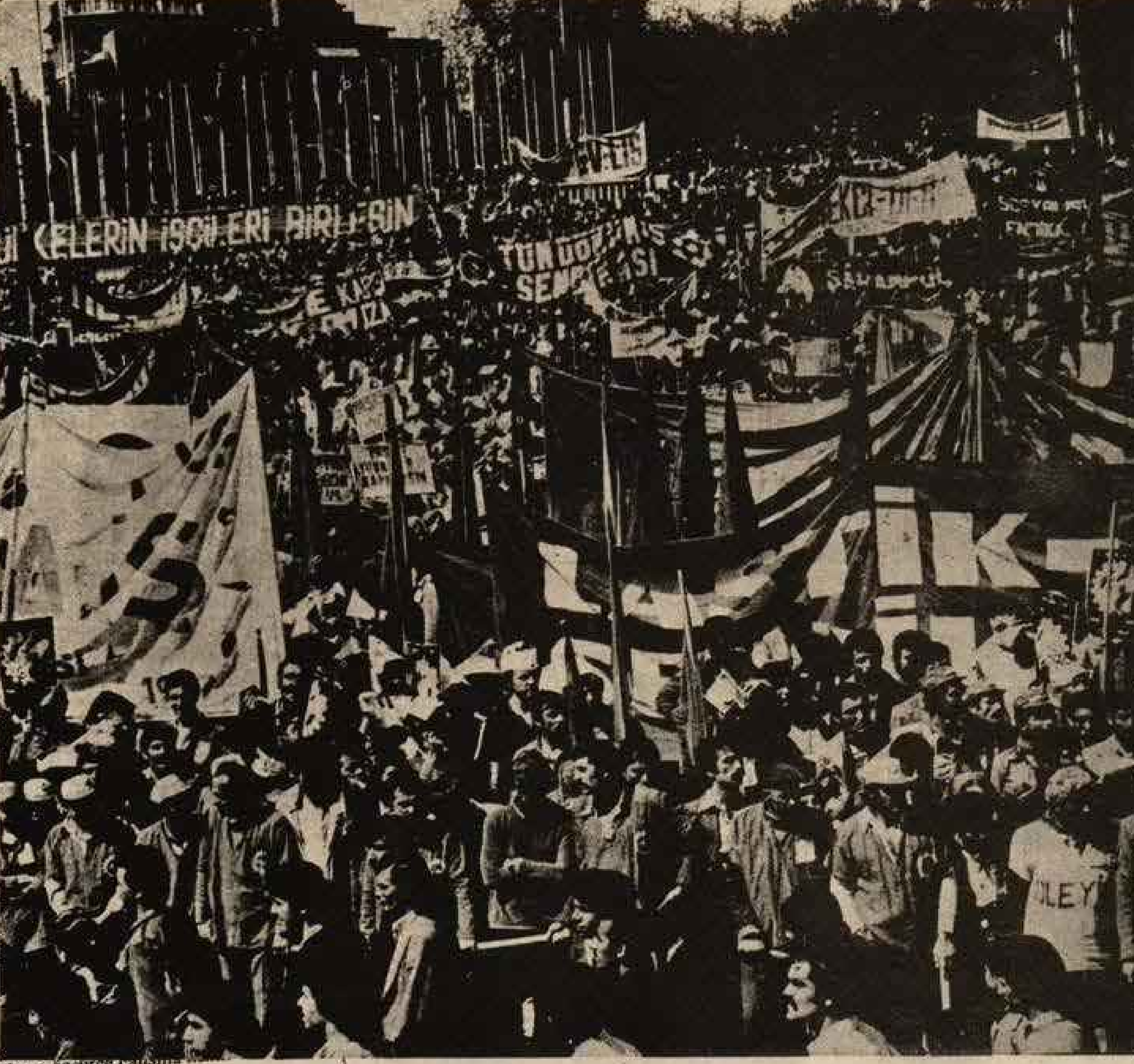
Türkiye ve
Türkiye Kürdistanı
Sol Birliği'nin
aylık yayın organı
●
1 Mayıs 1986
Yıl 2, Sayı 13
Fiyatı 1,- DM

SOL BİRLİK

*Yaşasın
1 Mayıs*

100 yıl önce Amerikan işçilerinin Şikago'daki grevleriyle ilk adı
yaşına giriyor. Sekiz saatlik işgünü için genel grev çağrısına katılan Ş
ordu birlikleri gönderilmiş; ölenler, tutuklananlar olmuştu. Kurulan m
leri ise ağır hapis cezalarına çarptırılmıştı. Şikago işçilerinin eylemini
çeşitli ülkelerinde yüzbinlerce işçi greve gitmişti.
İşte işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü 1 Mayıs böyle doğdu.
1 Mayıs'ın 100. yılında Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda üzer
durum vardır. Grev yapmak çeşitli kanunlarla neredeyse yasaklanmış
larını içinde barındırmış DİSK kapatılmıştır. DİSK yöneticileri önce
ri istemiyle yargılanmaktadır. Her çeşit işçi eyleminin karşısına hem
Faşist yönetime sırtlarını dayamış olan patronlar fabrikalardaki çal
maktadırlar. Çalışma saatleri uzun, ücretler düşüktür. Sanki 100 yıl
munu yaşamaktayız...
Dünyanın birçok ülkesindeki işçilerin, sınıf kardeşlerimizin den
vazi hiçbir zaman ve hiçbir yerde işçi sınıfına kendiliğinden birtaku
F.Almanya, Fransa, vb. gibi gelişmiş kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ö
bir sendikanın kapatılıp yöneticilerinin idamla yargılanması düşünü
nin kendiliğinden verdiği bir hak değil, işçilerin yıllarca mücadele
lükleri ve güçlülükleriyle de korudukları bir haktır.
12 Eylül 1980'den önce Türkiye'deki hükümetler 1 Mayıs'ın iş
nü olarak kutlanmasını engelleme ve özünü boşaltma çabalarına r
nıfının ve tüm demokrasi güçlerinin birlikte davranması bu 50 yıllı
kitlesel olarak kutlanmıştır.
Geçen 50 yılda her 1 Mayıs öncesinde işçi semtlerini kuşatar
hapis cezalarına çarptıran burjuvazi ve tüm diğer gerici güçler iş
kazanımını engelleyememiştir.
Burjuvazi atmak zorunda kaldığı bu geri adımın acısını 1 May
çıkarmaya çalıştı. Taksim Meydanı'nda 40'a yakın emekçi katled
yıs yine önlenemedi. Bir yıl sonra 1978'de artık adı "1 Mayıs Me
sınıfı tüm emekçilerle birlikte kitlesel olarak kutladı 1 Mayıs'ı.
1978 sonrasında burjuvazinin baskıları arttı. Sıkıyönetim ara
lışıldı. Yine işçi semtlerinde operasyonlar yapıldı, ilericiler tutu
lenemedi. Nitekim 1979'da gerek Türkiye'nin çeşitli kentlerinde
nın Bitlis kentinde kitlesel olarak kutlandı.
12 Eylül darbesinin ilk saldırdıklarından bir tanesi de 1 Mayıs
lararası birlik ve dayanışma gününde gücünü ve taleplerini ortay
1 Mayıs "Bahar Bayramı" olarak bile yasaklandı. 1 Mayıs'a yöne
ğı tüm haklarına ve örgütlerine karşı yöneltilen saldırının bir par
Altı yıllık diktatörlük koşulları işçi sınıfımızın mücadelesin
lara karşın başarıyla sonuçlanan grev ve direnişler yaptı. Suuts
bile mücadele ederek yaşadı.
1 Mayıs'ın 100. yılında da sürmekte olan faşist diktatörlük
gun eylem biçimleriyle 1 Mayıs'ı kutlamasını bilecektir.
Gaspedilen haklarımızı,
– Anayasa ve sendikalar yasasının değiştirilmesiyle kaldırıl
– DİSK ve üye sendikalarının davasının durdurulmasını, onların özgürce çalış
malarını,
– Başta TÖB-DER olmak üzere tüm çalışanların kap
lusözleşmeli sendikal haklarının tanınmasını,
– Cunta ve Yüksek Hakemler Kurulu tarafından gasp
iş güvenliği, ücretli izinler, iş garantisi, 1 Mayıs gibi h
– İşten atılan işçilerin işe alınmasını ve kara listeleri
– İşçi ücretleri, memur maaşları, emekli maaşları ve asgari
artıracak şekilde yeniden düzenlenmesini istiyoruz.
Haklarımızı mücadele ederek almıştık. Burjuvazi onları gaspetti. Onları yeniden mücadele ederek,
yasakları ve baskıları kırarak alacağız.

SOL BİRLİK

1 Mayıs 100 Yaşında

100 yıl önce Amerikan işçilerinin Şikago'daki grevleriyle ilk adımı atılan bir gelenek bugün yüz yaşına giriyor. Sekiz saatlik işgünü için genel grev çağrısına katılan Şikago işçilerinin üzerine polis ve ordu birlikleri gönderilmiş; ölenler, tutuklananlar olmuştu. Kurulan mahkemede beş işçi idama diğerleri ise ağır hapis cezalarına çarptırılmıştı. Şikago işçilerinin eylemini desteklemek amacıyla dünyanın çeşitli ülkelerinde yüzbinlerce işçi greve gitmişti.

İşte işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü 1 Mayıs böyle doğdu.

1 Mayıs'ın 100. yılında Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda üzerinde iyi düşünülmesi gereken bir durum vardır. Grev yapmak çeşitli kanunlarla neredeyse yasaklanmıştır, işçi sınıfımızın en ileri unsurlarını içinde barındırmış DİSK kapatılmıştır. DİSK yöneticileri önce idamla şimdi de ağır hapis cezaları istemiyle yargılanmaktadır. Her çeşit işçi eyleminin karşısına hemen polis ve ordu çıkartılmaktadır. Faşist yönetime sırtlarını dayamış olan patronlar fabrikalardaki çalışma koşullarını sürekli ağırlaştırmaktadırlar. Çalışma saatleri uzun, ücretler düşüktür. Sanki 100 yıl öncesinde Şikago işçilerinin durumunu yaşamaktayız...

Devamı 7. sayfada

İşçi Sınıfının Geleneği

Uluslararası işçi sınıfı hareketinin şanlı 1 Mayıs geleneği yüzüncü yılında. Yüz yıldır yanan bu meşale, yalnızca işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışmasının somutlandığı bir yüce sembol değil, aynı zamanda şaşmaz bir demokrasi göstergesi. Nerede 1 Mayıs geleneği baskı ve zorbalıkla yok edilmek, yasaklar altında boğulmak isteniyorsa, orada ya demokrasinin zerresi dahi yoktur, ya da emekçilerin demokratik hak ve özgürlükleri ağır bir saldırı altındadır. Faşist, gerici ve ırkçı diktatörlükler dışında her yerde, dünyanın her ülkesinde işçi sınıfı 1 Mayıs'ı özgürce, dilediğince ve sınıf geleneklerinin gösterdiği şekilde kutlar.

Her 1 Mayıs'ta, **"Bütün ülkelerin işçileri birleşin"** çağrısı, dünyanın dört bir yanında yankılanır. Her 1 Mayıs'ta bütün dünya işçileri, tek bir bütün halinde, meydanları mavi tulumları ve kızıl bayraklarıyla, hürriyet ve kavga türküleri söyleyerek doldurur; sömürüsüz ve savaşsız bir dünyaya hasretini, baskı ve zulme nefretini haykırır; mücadele azmini ve zafere olan inancını yeniden, gür bir sesle dile getirir; kolkola girerek birliğin, proletarya enternasyonalizminin gücünü dostuna düşmanına bir kez daha gösterir. Işte bu yüzden 1 Mayıs, sömürücüleri, bir avuç asalak parababasını, bütün gerici, halk düşmanlarını, her defasında kırmızı görmüş boğaya çevirir.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda 1 Mayıs, öteden beri **"tabu"**dur. Burjuvazinin demokrasiye tahammülsüzlüğü her 1 Mayıs'ta olanca vahşetiyle yeniden açığa çıkar. Polisi, jandarması, haftalar öncesinden seferber olur. Kışlalarda tüfekler çatılır. Ilericiler, yurtseverler ve komünistler üzerinde devlet terörü estirilir. Bu da bir başka gelenektir! Işçi sınıfımız şehitler vermek pahasına bu lanetli terör geleneğini yarattığı tabularla birlkte aşarak, yığınsal gücü sayesinde kendi uluslararası sınıf geleneğine sahip çıkmasını bilmiştir.

12 Eylül sonrasında, emekçilerin tüm demokratik hak ve özgürlükleri gibi, 1 Mayıs geleneği de intikam saldırılarına hedef olmuştur. Halk düşmanları, kendi geleneklerini yeniden egemen kılabilmişlerdir. 1 Mayıs'ın 100. yılında ülkemizde yaşananlar, Evren-Özal diktatörlüğünün niteliğini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Avrupa Konseyi'nde **"saygıdeğer"** Batılı parlamenterler Türkiye'nin demokrasiye geçtiği yolunda fetva verirken, özellikle Istanbul ve Ankara'da işçi semtleri, gecekondu mahalleleri polis kuşatması altındaydı. Yüzlerce kişi bir hafta öncesinden başlayarak gözaltına alındı. SHP Genel Başkanı Gürkan, sırf 1 Mayıs'ın adını andı diye Meclis'te saldırıya uğradı, vatan hainliğiyle suçlandı.

Evet, burjuvazi kendi geleneğine sahip çıkıyor. Işçi sınıfımız da kendi geleneğine mutlaka sahip çıkacak ve meydanları dolduracaktır.

SOL BİRLİK

Libya halkı ABD'li saldırganlara baş eğmeyecek

Mart ayında 6. Filo'nun Libya'ya karşı giriştiği kışkırtmalar ve açık saldırının üzerinden çok geçmeden, ABD emperyalistleri, Batı Berlin'de bir diskotekte patlayan bir bombadan Libya'yı sorumlu göstererek 15 Nisan gecesi yeni bir korsanlığa giriştiler, Trablus ve Bingazi kentlerini bombaladılar. Bu kentler büyük tahribat görürken bir bölümü çocuk olmak üzere yüzlerce insan yaşamını kaybetti. Bu saldırıya Ingiliz emperyalistleri de yataklık ettiler. Saldırıda kullanılan F-111 uçakları Ingiltere'deki NATO üssünden havalandılar.

Son saldırı ABD emperyalistlerinin Libya'ya karşı açtıkları kampanyanın ve giriştikleri saldırgan tutumun son halkasıdır. ABD yönetimi buna gerekçe olarak **"terörizmle mücadele"**yi gösteriyor. Ne var ki bu, sadece Amerikan ve dünya kamuoyunu aldatmak için başvurulan bir yalan ve demagojidir. ABD ve yandaşları, Batı Berlin'deki patlamanın arkasında Libya'nın olduğuna dair bir kanıt gösterememişlerdir. Libya'ya yöneltilen **"terörist"** suçlamasının, bu ülkenin Filistin Kurtuluş hareketine ve diğer ulusal kurtuluş hareketlerine sağladığı destekten, ABD emperyalizmine karşı tutumundan kaynaklandığı açık bir şeydir. ABD emperyalistleri, siyonistler ve yandaşları öteden beri Filistin Kurtuluş hareketini de terörist olarak suçlamaktadırlar. Ulusal kurtuluş hareketlerini **"atom bombasından daha tehlikeli"** bulan emperyalistlerin bu mantığına şaşmamak gerekir.

Öte yandan, ABD yönetiminin terörizm konusunda savcı ya da yargıç rolü oynaması gülünç düşüyor. Dünya kamuoyu baş ve esas teröristin ABD ve onun Ortadoğu'daki köprü başı Israil olduğunu çok iyi biliyor. ABD'nin uluslararası düzeydeki kaba güç politikasını, saldırganlığını bir bir tekrarlamanın gereği yok. Vietnam'daki izlenen hunharlığın üzerinden çok yıllar geçmedi. Grenada adasının işgali daha taze bir olaydır. Nikaragua'nın meşru yönetimine karşı girişilen sabotaj hareketleri, bu ülkeye yönelik işgal hazırlığı gözler önünde. Libya'ya karşı korsanlık bu terör ve saldırı zincirinin yalnızca son örneğidir.

Devamı 7. sayfada

ABD'nin Libya'ya saldırısı üzerine Sol Birlik bildirisi 5. Sayfada

İsmail Beşikçi'ye özgürlük!

Genel af için, politik tutukluların serbest bırakılması için yurt içinden ve dışından gelen baskılar karşısında, diktatörlük göstermelik bir tutumla infaz yasasında değişiklik yaptı. Cezalarının bitmesine az bir zaman kalmış bir kısım politik tutuklular da bundan yararlanıp serbest bırakıldılar. Şimdi diktatörlük ve onun Batı'daki sahte demokrat dostları buna bakıp **"Türkiye'nin demokrasiye geçtiğine"** bir gerekçe daha uyduruyorlar.

Ne var ki bu göstermelik yasa değişikliğiyle politik tutukluların durumunda ciddi bir değişiklik olmadı. Bugün de içerde onbinlerce politik tutuklu var. Serbest bırakılanlar ise cezaların ağır sonuç larından kurtulmuş değiller. Faşist çark ayakta kaldıkça, devlet terörü, işsizlik, açlık bugünkü gibi sürdükçe onlar da dışarda özgür olamayacaklar.

Devamı 7. sayfada

Evren'in anayasası delinecektir

Cunta anayasasına karşı tepkiler giderek yaygınlaşıyor. Bu anayasanın aslında topluma zorla giydirilmiş bir deli gömleği olduğu, her geçen gün daha geniş toplum kesimlerince anlaşılıyor. Bu deli gömleği yırtılıp bir kenara atılmadan demokrasinin varlığından söz edilemeyeceği, bugün somut olarak herkesçe görülebiliyor. Böylece rejimin toz kondurmak istemediği anayasanın **"dokunulmazlık zırhı"** sürekli zayıflıyor. Sadece süngü gücüyle ayakta tutulan bu zırhın delik deşik edileceği günler yakınlaşıyor.

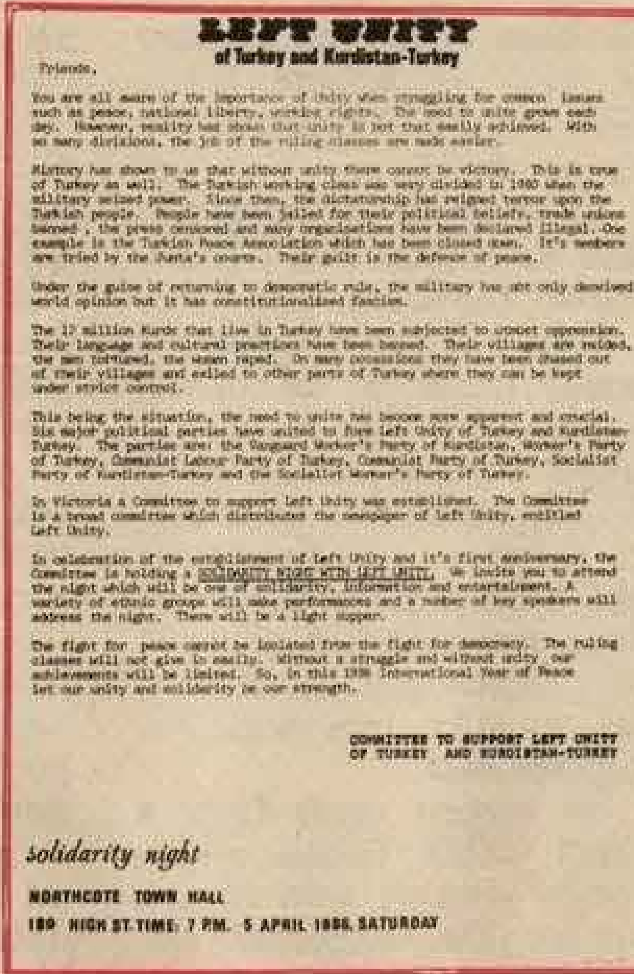
"Anayasayı deldirtmem" diyerek durmadan gözdağı veren, **"bu anayasa yüzde 91,5 oyla kabul edilmiştir"** diye ikide bir halka iftira eden Kenan Evren, şimdi de **"Anayasayı savunan tek ben kaldım"** sözleriyle rejimin açmazını itiraf etmektedir. Cuntanın **"anti-anayasa"**sı, referandum üzerinden dört yıl geçmeden paçavraya dönüşüyor.

Devamı 7. sayfada

Avustralya'da Sol Birlik ile dayanışma gecesi

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birlik'i destekleme Komitesi (Victoria)'nin çağrısı ile 5 Nisan günü Avustralya'da bir dayanışma gecesi düzenlendi. Gecede Sol Birlik'i Destekleme Komitesi, Uluslararası Kiliseler Birliği ve Genel Af Komitesi adına R. Wooton, federal milletvekili Levis Kent, Gıda Işçileri Sendikası adına David Grove, Sosyalist Işçi Partisi adı-

Devamı 7. sayfada

LEFT UNITY
of Turkey and Kurdistan-Turkey

Friends,

You are all aware of the importance of Unity when struggling for common issues such as peace, national liberty, working rights. The need to unite grows each day. However, reality has shown that unity is not that easily achieved. With so many divisions, the job of the ruling classes are made easier.

History has shown to us that without unity there cannot be victory. This is true of Turkey as well. The Turkish working class was very divided in 1980 when the military seized power. Since then, the dictatorship has reigned terror upon the Turkish people. People have been jailed for their political beliefs, trade unions banned, the press censored and many organisations have been declared illegal. One example is the Turkish Peace Association which has been closed down. It's members are tried by the Junta's courts. Their guilt is the defence of peace.

Under the guise of returning to democratic rule, the military has not only deceived world opinion but it has constitutionalised fascism.

The 12 million Kurds that live in Turkey have been subjected to utmost oppression. Their language and cultural practices have been banned. Their villages are raided, the men tortured, the women raped. On many occassions they have been chased out of their villages and exiled to other parts of Turkey where they can be kept under strict control.

This being the situation, the need to unite has become more apparent and crucial. Six major political parties have united to form Left Unity of Turkey and Kurdistan-Turkey. The parties are: the Vanguard Worker's Party of Kurdistan, Worker's Party of Turkey, Communist Labour Party of Turkey, Communist Party of Turkey, Socialist Party of Kurdistan-Turkey and the Socialist Worker's Party of Turkey.

In Victoria a Committee to support Left Unity was established. The Committee is a broad committee which distributes the newspaper of Left Unity, entitled Left Unity.

In celebration of the establishment of Left Unity and it's first anniversary, the Committee is holding a SOLIDARITY NIGHT WITH LEFT UNITY. We invite you to attend the night which will be one of solidarity, information and entertainment. A variety of ethnic groups will make performances and a number of key speakers will address the night. There will be a light supper.

The fight for peace cannot be isolated from the fight for democracy. The ruling classes will not give in easily. Without a struggle and without unity our achievements will be limited. So, in this 1986 International Year of Peace let our unity and solidarity be our strength.

COMMITTEE TO SUPPORT LEFT UNITY
OF TURKEY AND KURDISTAN-TURKEY

solidarity night

NORTHCOTE TOWN HALL
189 HIGH ST. TIME: 7 PM. 5 APRIL 1986, SATURDAY

474 Avukatın ortak istemi:
Anayasa Değişsin!
İşkenceler Soruşturulsun!
Temel Hak ve Özgürlükler Tanınsın!

Anayasa değişikliği istemi günden güne güç kazanıyor, yığınlara mal oluyor. Pek çok hukukçu da 12 Eylül Anayasası'nın anti-demokratik, yasakçı niteliğini açıkça belirterek onunla demokrasiye geçmenin mümkün olmadığını söylüyor. Son olarak 474 avukat, ortak bir dilekçe ile TBMM'ne başvurarak anayasa ve demokrasi konusundaki görüş ve istemlerini dile getirdiler.

Devamı 7. sayfada

İşkenceler örtbas edilemez

İşkence, T.C. tarihinin başlangıcından beri halklarımız için daima kullanılan bir baskı ve sindirme aracı oldu. Hiçbir dönemde jandarma dayağı ortadan kalkmadı. Gözaltına alınan ilerici-demokrat kişiler mutlaka polis işkencesinden geçtiler. Dahası, polis dayağı karakollarda her zaman mevcut oldu. T.C. tarihinin başlangıcından beri karakol, emekçi halkımız için şahitlik için bile gidilmeye çekinilen bir yer durumunda kaldı.

Tarihimizin hiçbir döneminde ve hiçbir iktidar altında işkence bugünkü kadar yaygın, şiddetli ve sistemli uygulanmadı. İşkence, 12 Eylül rejimi altında olduğu kadar açıkça bir devlet politikası haline gelmedi. İşkence örnek lerinden bazıları gazetelerde hergün yayınlanıyor. Geçmişte veya bugün işkence görmüş olanlar yaşadıklarını anlatıyorlar. Gerçeğin küçük bir bölümünü yansıtan bu açıklamalar bile işkence uygulamasının ne kadar yaygın olduğunu yadsınamaz biçimde ortaya koyuyor.

İşkencenin belirli bir yeri yok. Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube'den, en küçük polis karakoluna; hapishanelerden jandarma karakollarına kadar her yerde uygulanıyor. Gözaltına alınan kişiler işkencede öldürülüp kaza süsü veriliyor. Yüksek kat pencerelerinden aşağıya atılıp veya düpedüz kurşuna dizilip "kaçarken öldü, kaçarken vuruldu" gibi açıklamalarla durum örtbas edilmeye çalışılıyor.

Evren-Özal yönetiminin çeşitli sorumluları zaman zaman "terörü bastırmak için işkenceye gerek olduğu" yolunda üstü kapalı açıklamalarda bulunuyorlar. Bu gerekçeye kendileri bile inanmıyorlar. Onlara göre kendilerine karşı olan herkes teröristtir! Sormak gerekiyor; ağır bir insanlık suçu olan işkenceyi 'teröre' karşı olduğu gerekçesiyle savunuyorsunuz. Kimdir bu terörcüler? Karakola askerlik yoklaması için gidip ayak ayak üstüne atarak oturduğu için polisler tarafından hastanelik oluncaya kadar dövülen İstanbullu işçi mi? Yoksa Sinop cezaevinde 'disipline uymadıkları' için gardiyanlar tarafından dövülerek ayakları kırılan düzen kurbanı mahkumlar mı? Açıktır ki amaç, uydurma bir 'terörü bastırma' gerekçesi altında terörle korkutulmuş, sindirilmiş bir toplum yaratmaktır. Bir devlet politikası olarak uygulanan yaygın işkencenin asıl amacı budur.

En basit demokratik haklarını arayanlar bile gözaltına alınsın ve en azından dövülsün; en küçük karakollarda bile bulunan modern işkence aletleriyle şu veya bu nedenle oraya getirilmiş hemen herkese işkence yapılsın. Amaç mümkün olduğu kadar fazla kişiyi hayatları boyunca etki altına alacak, korkutacak bir duygunun temelini atmaktır. Evren-Özal çetesi istemektedir ki, halklarımız sürekli işkence görmek korkusuyla yaşasın ve değil haklarını aramak gölgesinden bile çekinir duruma gelsin. Böylesine bir terör toplumunun yaratılması doğaldır ki polis-jandarma işkencesiyle sınırlı kalamazdı.

Dayak, okullarda yaygın olarak uygulanan bir eğitim aracı durumuna getirildi. Dövülerek bir tarafı kırılmış hatta sakat bırakılmış öğrencilerin örnekleri sık sık basına yansımaktadır.

Cezaevlerinde işkence günlük yaşamın ayrılmaz bir parçasıdır. Yetersiz beslenme, havalandırma yasağı, yakınlarıyla görüştürülmeme, sürekli aşağılanma, dayak ve diğer işkenceler, zorunlu askeri eğitim ve çeşitli şekillerde uygulanan sürekl psikolojik baskı günlük yaşamın parçaları olmuştur. Bunun sonucunda birçok cezaevinde son beş yılda ölenler için askeri savcı mahkemede yaptığı açıklamada, büyük bir utanmazlıkla "eceliyle ölüm" veya "intihar etti" diyebilmektedir. Tabipler Birliği'nin açıkladığı gibi tıpta "eceliyle ölüm" diye bir şey yoktur. Faşist yönetim bu açıklamalarla işkencelerden kendini aklamak çabasındadır.

İşkence konusunu mahkemelere getiren avukatların baskı altında alınmasına, yazarların tehdit edilmesine ve haklarında soruşturma açılmasına karşın işkence konusu basında en yaygın işlenen konulardan birisi durumuna geldi, Evren-Özal çetesi bu durumda; "işkencenin bazı sorumsuz memurların işi olduğu ve haklarında da gerekli soruşturmanın yapıldığı" açıklamasına sığınmaya çalışıyor. Birkaç emniyet görevlisine verilen ve oldukça az olan cezalarla durum kurtarılmaya çalışılıyor.

Gerçekler ise bunun tersidir. Uzun süredir yaygın, sistemli ve çok yoğun olarak uygulanan işkence birkaç memurun marifeti olamaz. İşkence Evren-Özal yönetimini tüm sorumlularının bilgisi içinde uygulanmıştır ve uygulanmaktadır. Bir yandan "işkence yoktur" denilmekte, öte yandan ise yeni yapılmış işkence örnekleri basında kendini göstermektedir.

Özellikle Kürt köylerinde eskiden beri varolan jandarma dayağı işkence değil midir?

İşkenceden korkmak, sesini çıkarmamak onu artırmaktan başka sonuç vermez. İşkence uygulamalarının, işkencelerin daha yaygın olarak bilinmesini sağlamalıyız. Ülkenin hangi köşesinde olursa olsun her işkence örneğini herkesin bilmesini sağlamalıyız. İşkence görenlerin sahipsiz olmadıklarını göstermeliyiz. Zaten işkencecilerin ve onların başı Evren-Özal çetesinin en büyük korkusu da budur. Hapisanelerde ağır koşullar altında yavaş yavaş öldürülen mahkumların dışarıdaki yakınlarının eylemlerine omuz vermeliyiz.

Her yerde yapılan işkenceye karşı her yerde tepki göstermek, sesini yükseltmek ve bunu birlikte yapmak tek çözüm yoludur.

Evren-Ozal diktatörlüğü insanlık suçu işkenceden temize çıkamayacaktır.

İŞKENCEYE SON!
BÜTÜN İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULSUN!

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği (PPKK, TİP, TKEP, TKP, TKSP, TSİP), Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (Sosyalist Eğilim)

Hüseyin HASANÇEBİ (TSİP)

REDDETMEK MÜCADELENIN ÖNKOŞULUDUR

Parlamentoyla, siyasi partilerle, kısmi ceza indirimleriyle rötuşlanmış bir faşizm karşısındayız. Bu kadar da değil, rejim atmak zorunda kaldığı her geri adımı "örtünmek" için kullanmayı beceriyor. Sonuçta ortaya bazı siyasi mahkumların serbest bırakıldığı, işçilerin miting yapabildiği, sosyalist legal parti kurma tartışmalarının gün yüzüne çıkabildiği, Marksist literatürün dizgisi-baskıya girebildiği, Demirel ve Ecevit'in konuşabildiği, işkenceye karşı sakal bırakılabildiği, basının muhalif sesleri yansıttığı, ve saire, ve saireden daha da önemlisi, iki yıl sonraya belirlenmiş kesin bir tarihte, sosyal demokrasinin "kesin gibi" bir iktidarının düşünülebildiği bir manzara çıkmaktadır.

Özü aynı kaldığı halde, giderek genişleyen toplum kesimleri açısından kabul edilebilir bir şekle bürünen rejimin, örtünmek için kullansa bile, atmak zorunda kaldığı her geri adım demokrasi mücadelesi için bir kolaylıktır. Ama, zıtlık da burada ya, aynı kolaylık, olup bitenin "demokrasiye geçiş" olarak algılanması ve herkesin bugünkü konumuna tutunması yönünden de demokrasi için bir müşkülattır.

Sürecin bugünkü şekliyle, olduğu gibi kabul edilmesi ve demokrasi için mücadelenin buna göre ayarlanması, gerçek hayatta çok geniş bir siyasal yelpazeye tekabül ediyor. Demirel'den varsayımlardaki "liberal burjuvalara", Ecevit'den istatistiklerin iktidar adayı sosyal demokratlara, bu alanda "sivil toplumun" gerçekleşeceği inancına kendini kaptırmış ilerici-solcu aydınlardan yorgun devrimcilere kadar uzanan bu çok geniş yelpaze, tamam, büyük bir potansiyeldir, güçtür ama, bugüne kadar rejimden tek bir taş bile sökebilmiş, onun hukuksal zırhında dahi tek bir gedik açabilmiş değildir. Bu demokratik muhalefetin, faraza iki yıl sonra, bir genel seçimle insiyatifi ele geçireceği varsayımıyla sınırlı olsak bile, bu imkanın, bu demokratik muhalefete tanınmayacağı, hukuk dışından çıkıp gelmiş bir rejimin hukukileşmiş bugünkü şeklinin, kısmi yararlarla bu "seçim vartasını" da atlatabileceği varsayımı, en az öteki kadar güçlüdür. Kaldı ki, en yakın örnek Arjantin'de de görüldüğü gibi, faşizmden kurtuluşun bir genel seçim varsayımına bağlanabilmesi için, seçim dışında pekçok varsayımın, önce kurulması, sonra da bunların varsayım olmaktan çıkarılıp birer olguya dönüştürülmesi ŞART'tır.

Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin canalıcı eksiği burada odaklaşmaktadır: Gerek seçim dışı ve kendini seçim perspektifi ile sınırlamayan olguların lokomatif olamayışı, gerekse seçimle birlikte ama esas olarak emekçi yığınlara soluk borusu olacak varsayımların olguya dönüştürülememiş olması...

Bilimsel sosyalistlerin ve faşizm gerçeğini siyasal ve toplumsal boyutuyla kavramış bulunan diğer devrimci güçlerin, faşizmden kurtuluşun yegane yolu olarak gösterdikleri "yığınsal mücadele" pekçok varsayımdan oluşuyor. İşçi sınıfı siyasal güçlerinin birliği, demokrasi güçlerinin antifaşist beraberliği, emekçi halk güçlerinin seferberliği ve demokratik bir program etrafında bütünleşilmesi vb. gibi. Gerçekden de bugünkü koşullarda bunların hemen tamamı varsayım olarak, özellikle de OLGU haline gelmiş ama hâlâ daha faşizmden birkaç çivi sökebilmekten öteye gidememiş bulunan, sözünü ettiğimiz demokratik muhalefet karşısında "olmayacak duaya amin demek" gibi gözükebilirler. Ama, bu kurulmuş ve gerçekleşmesine doğru, yetersiz ama önemli adımlar da atılmış olan varsayımlardan gerçek olgular üretemediğimiz, yani başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçi sınıflar hareketini, rejimin özü değişmedikçe kendileri için pek birşeyin değişmeyeceğine inandıkları bir mücadeleye kazanmadıkça, faşizm belki daha pekçok geri adım atacak, hatta belki özün bütünlüğüne halel getirmeyecek türden ve siyahtan griye doğru açılan formüller bulacaktır; ancak demokrasiye maddi ve manevi, kendi somut yaşama koşulları yönünden ihtiyacı bulunan halk yığınları için, biçimi değişmiş bir öz, yerli yerinde kalacaktır.

Rejimin ÖZ'ünü reddetmek mücadelenin önkoşuludur ve mücadele olmaksızın faşizmden kurtulmak mümkün değildir. "Mevcutlarımızla" tartıya çıktığımızda, bilimin gösterdiği yol "macera" gibi mi gözüküyor? Tarih çok kolay yazılırdı, zaferi önceden kesin olarak garanti altına alınmış mücadelelerle yazılsaydı.

Kampanya Yekıtiya Hêzên Çep:

Jı gırtıyên politik ra azadi, efuyek tevayi dıji işkencan, dıji zordesti û Koledariya lı ser gelê Kurd

Ew ciyê ku lı wê tedayi, zordesti hebe, ew ciyê ku lı wê hoviti kolonyalisti hebe lı ewder dıji wanan ji tekoşin heye. Dı destpêkê de ev tekoşin nexurtbe ji bı wext tê qonaxek wer xurt dıbe û serdıkeve.

Jı 12 İlonê 1980'an vırda hoviti, zordesti û tariyek mezın ket ser welatê me Tırkiyê û Kurdıstana Tırkiyê. Hukma faşi a diktatoria militari şeş sale dı Tırkiyê û Kurdıstana Tırkiyê de xwin dırêjine.

Cunta faşist jı bo temırandın, holêrakırın û belavkırına tekoşina çina karkerên Tırkiyê û Kurdıstana Tırkiyê, hêz û komelên şoreşger û demokrat, welatparêzê gelên Tırk û Kurd çêbû. Armanca wê baxek bê kelem û bê sıtrik bû. Ev daxwaziya imperyali ya Amerika û sermiyandarên mezın ên Tırkiyê bû Cunta faşist jı bo pêkhatına daxwaze Amerika û sermiyandarên mezın ên Tırkiyê xwina komunistan, şoreşgeran û welatparêzan dırêjine.

Cunta faşist a Evren û Ozal herro bang dıke ku dı Tırkiyê de demokrasi heye. Dıbê bı qanuna bıngehin ya 1982an Tırkiya zıvriye demokrasiyê û qaideyê demoqrasiyê dı Tırkiyê de tê bıcihkırın. Ev gotınan hevalbendên rejima faşi û duwelên imperyalist wek Amerika dıbêjın.

Dewa DİSKê hêj dıdomine. Serok, berpırsyar û nunerên DİSKê hêj dı gırtigehande gırtinın. Dewa komela aşiti ya Tırkiyê hêj neqediyaye. Lı gora daxuyanê meqamên resmi dı gırtigehan de 100 hezar kes hene. Dı mehkemên militari de 1500 dewa tê ditın. Jı 12 İlon 1980an vırde 50 kes hatın dardakırın. Jı bo 80 kesi bêtır ji bıryarê dardakırıne hatiye dayin. Hêviya qerarê meclısê ne. Dı mehkemeyên leşkeri de savciyan derheqên 500 kesan zêdetır bıryarê dardakırınê dıxwazın. Dawiya wan hin nekıvşeye.

Disa jı 1000 kesan zêdetır şoreşger û welatparêz jı aliyê hêzên militari û polêsa rejima faşist ve hat kuştın. Ewqas ji dı gırtigehan de bın işkenceyê de hat kuştın. Disa lı gora duxuyana serekê sazumana polis S. A. Bedûk dı sala 1985a de polis; 167 êriş daye ser şoreşgeran. Dı navbeyna polis û şoreşgeran de şer derketiye, dı van şeran de 254 kes hatiye kuştın. 130 kes hatiye bırindarkırın. Ev daxuyanê resmi ne. Rastiya van zêdetıre.

Em dıbên ku dı gırtigehên Tırkiyê û Kurdıstana Tırkiyê de herro işkence heye. Ev iddiayên han tenê yê me şoreşgeran nine İşkence usa pırtêkırın ku êdi nayê veşartınê. Roj tune ku dı rojname û kovarên Tırkiyê de ê bı eşkere derdıkevın ser işkencan nıvisandın tunebe. Parlamentarên burjuva yên liberal roj tune ku lı ser işkencean axaftın nekın. İşkence êdi wılo eşkere bûye ku cunta faşist û hukumeta wi nıkare veşêre. Evren û Ozal dıbên işkence bê xeberê me tê kırın. Ew rast bı rast dırew dıkın, duruti dıkın.

Cunta faşist, dı Kurdıstana Tırkiyê de dıji gelê Kurd şer vekıriye. Zordesti û tedayên ku beriya 12 lı ser gelê Kurd hebu, zêdetır tund û tuj bû. Bı hezaran şoreşger û welatparêzên Kurd hatın gırtın. Disa bı sedan hatın kuştın.

Hıdut bıseranser deh kilometır fıreyi hatiye valakırın. Gundiyên lı ber hıdut de hatın menfi kırın. Cunta faşist lı gund û bajarên ber hıdut de, jı gundiyan hêzên milis damezrandın. Bı hukmê zorê jı gundiyan pere berhev dıkın. Dı mıqabılê wê de çek û têlsız dıdın wan. Armanca diktatora faşist eve, dıxwaze ku gelê me bıdestê hevdu bıde qırkırın. Ev taktikê ya van nu nine.

Cunta faşist bê parwa êriş dıde Kurdıstana Irak û İranê. Hêzên koledarên Tırk, Ereb û Acem her tım hevalbendên hevın. Wextê lı ser mesela Kurdan serê wan dıkevi tengasiyê yarmeti, alikari dıdın hev. Sedemên êriş dana cunta faşist lı ser Kurdıstana İran û Iraqê jı bo ku yarmetiya, dosteyatiya û têkliyek germ dı nav gelê Kurd heye, ewi qut bıke, bıde bırin. Tırsumatek bıde.

Bı kurtayi cunta faşist a Evren û Ozal Tırkiyê û Kurdıstana Tırkiyê anin rewşek wer ku jiyan wergeryaye zındanê. Jı serkevtına cunta û heta evro dıjê faşizme muxalefeta pêşkevtına kedkarên gelên me nesekıniye. Tekoşina hêzên şoreşger û hêzên welatparêz û hêzên demokrasi a dıji faşizmê iro gırıngtır û tundtıre. Ro bıro xurtır dıbe. Dengê hêzên demokrasi bılınd dıbe lı hundıryê welat û lı dervayê welatên me, mıxabın dı awropayê de.

Diktatoriya faşi û hukumeta kukla wi Ozal lı bervan bûyeran rabûn. Jı bo ku vi dengê bıtemrine û cunta xwe lı hundıryê welat û dervayê welat şirin bıde nişan, qanuna infazê derxıstın. Dıbın ev qanun jı bo azadbûna gırtiyane. Belê ev qanun ne jı bo azadiya gırtiyên politikın. Lewra bı vi qanunê ceza ranabe, kêm dıbe. Ew ji ev merıvê politik ku dev jı nêrinên xwe berde, koleti jı xwere qebul bıke. Dıwan pêwistên xırap ên gırtın gihande dıvê seri qet hılnedabi. Ew şoreşger û welatparêz ku dı van maddan de 146, 168, 171, 172, 125, 141, 142, hukm xırabın dervayê infazê dımının.

Armanca qanuna infazê, hın faşistên qatıl ku mane gırtigehande bê berdan. Dıxwazın ku bı vê qanunê demokrat û welatparêzên gırti jı cuntayê re seri daynin û parê hevalbendi bıkın. Dıxwazın ku hêzên demokrasi jı hev bıqetinın.

Hêzên şoreşger û dêmokrat lı gelhev lı Tırkiyê û Kurdıstana Tırkiyê û lı derveyê welat dıji çeta Evren û Ozal qampanyek fıreh dıdominın. Jı bo azadiya gırtiyên politik, jı bo efuyek tevayi, jı bo qedexekırına dardekırınê, jı bo holê rakırına işkenceyê, jı bo holê rakırına têkdaçûna zordesti û koledari a lıser gelê Kurd. Dıvê em hêzên xwe bıkın yek, dengê xwe bılındtır bıkın. Em dızanın ku diktatoria faşist heta neyê xıstın, damezrandına demokrasi nemımkune. Rastiya rızgariya gelên me bı demokrasiya gel ve mumkune. Belê damezrandınek iqditarek demokratik riya armanca me vedıke û nêzik dıke.

Her wek dı daxuyana heşt komelên şoreşger ku lı gel hev beyankırın de gotın; bêguman ku gel ta ku dernekevıne meydana xebat û tekoşinê ne işkence, ne dardekırına şoreşgeran û ne ji zordestiya lıser gelê Kurd tê seknandın. Ne ji gırtiyên politik dıgehêjın azadiya xwe. Dı vê qonaxê de wezifa hêzên şoreşger û demokrat; daxwazên xelkê yên bı heq jı komek fırehtır ra bıxın mal û jı bo dıji diktatorê ku wan bıkarbe bıkşine warên tevgera (eylem). Dıvên xebatên xwe bıhevdure gelek xurttır bıkın. Em çıqas bıkarbın evi pêk binın ew qas ji dıkarın efuyek bı tevayi, azadiya gırtiyên politik bı cih bının. İşkence û dardekırınan bıdın seknandın. Zordariya lı ser gelê Kurd dıkarın bıdın seknandın.

Avrupa Konseyi'nden faşist diktatörlüğe destek

Avrupa Konseyi'nin Nisan ayı sonlarında yapılan toplantısında Türkiye'nin durumu yeniden görüşüldü. 21 Avrupa ülkesinin dışişleri bakanlarının katıldığı toplantıda, özellikle Ingiliz ve Federal Almanya temsilcilerinin çabasıyla, Türkiye'nin dönem başkanlığı yardımcılığı, 6'ya karşı bir çekimser ve 14 leyhte oyla kabul edildi.

Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi toplantısında ise Avusturyalı Hristiyan Demokrat Steiner'in sunduğu Hukuk Işleri Komisyonu raporu görüşüldü ve Türkiye'nin Avrupa Konseyi'nin gündeminden çıkarılması kararlaştırıldı.

Luddwig Steiner, daha önceleri de birkaç kez Türkiye'ye gidip incelemelerde bulunmuş ve raporlar sunmuştu. Steiner'in son raporunda, Türkiye'de herşeyin normal seyrini izlediği, "demokrasiye geçildiği", basın ve siyasi partilerin serbest olduğu belirtilirken Stoffelen de, Barış Derneği ve DISK davalarında tutuklu kalmayışını olumlu bir gelişme olarak vermekte. Böylelikle 12 Eylül 1980'den bu yana sürekli gündemde olan Türkiye, Avrupa Konseyi'nin gündeminden çıkarıldı.

Daha ilk günden ABD emperyalistlerinin açık desteğini alan diktatörlük, demokratik kuruluşların ve ilerici kamuoyunun yoğun tepkileri karşısında Batı Avrupa'daki dostlarından yeterli destek bulamadı. "Beşler" diye bilinen Isveç, Norveç, Danimarka, Hollada ve Fransa Türkiye'yi Avrupa Insan Hakları Komisyonu'na şikayet ederken, AET de Türkiye ile ilişkilerini dondurmuştu. Bugün ise, aynı güçler, "Avrupa topluluğunun bir üyesi olan Türkiye'nin" şimdiye kadar topluluk dışında kalmış olmasının gerekçelerinin ortadan kalktığı sonucuna varabiliyorlar! Ama gerçekler hiç de öyle değil.

Bu sonuca varmak için Türkiye'de değişen ne? Tüm temel hak ve özgürlükleri rafa kaldıran generallerin anayasasında bir değişiklik mi var? Işçilerin gasp edilen grev ve toplu pazarlık hakları geri mi verildi? DISK mi açıldı? Derneklerin kuruluşu serbest mi bırakıldı? Gösteri özgürlüğünün önündeki engeller mi kalktı? Kürt halkı üzerindeki zulüm ve terör sona mı erdi? Hayır. Bu kararlar, tam da Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda sistemli işkencenin, sürgünlerin, dehşetin çarşaf çarşaf basına yansıdığı bir zamanda yapılmakta. Evet, en önemli değişiklik bu. Belki de bu Türkiye'de demokrasiye dönüldüğünün işaretidir: insanlar, kendilerine işkence edildiğini söylemeye ve basın da bunu yazmaya artık cesaret edebiliyor!

Aslında Türkiye'de demokrasi ve insan hakları bakımından temelde birşeyin değişmediğini, 12 Eylül rejiminin devam ettiğini Avrupalılar da çok iyi biliyor. Örneğin Danimarkalı parlamenter ve eski adalet bakanı Prof. Ole Espersen, yaptığı açıklamada Türk hükümetinin şikayetçi "beşler"le yaptığı "dostane çözüm" anlaşılmasında verdiği sözlerin en asgarisine bile uymadığını söylüyor. Bu konuyu araştırmak için Türkiye'ye giden Espersen, 6 Aralık 1985'te imzalanan anlaşmayı tümüyle poli tik bir pazarlığın ürünü olarak nitelemekte ve "bu anlaşmanın en temel insan haklarının korunmasını bile garanti altına almadığını" belirtmektedir.

Yine, daha önce verdiği raporla faşist rejimin şimşeklerini üzerine çeken AET'in Türkiye temsilcisi Morgan, geçtiğimiz günlerde Istanbul Istanbul Üniversitesi'nce düzenlenen "Ekonomi ve Demokrasi" konulu toplantıda açık açık, Türkiye'de sendikal hareketin özgür olmadığını, tüm politik görüşlerin seçimlere katılmadığını belirterek "Türkiye ekonomik ve politik demokrasi kurmadan AET'ye üye olamaz" dedi.

"Mağrur olma Başbakanım.."

Bu iki örnek bile Evren-Özal çetesinin Batıdaki dostlarının vardığı sonuçları yalanlamaya yetmekte.

Demokrasiye dönmüş olmayı veya bu yönde "ciddi adımlar" atmayı bir yana bırakalım, tam tersine Evren-Özal kligi, faşizmi pekiştirme yönünde adımlar atıyor. Polis yasası, "muzır yayınları" bahane edilerek basına getirilen yeni yasaklamalar, devlet terörünü kızıştırmak için oluşturulan "terörle mücadele örgütü" ve benzerleri; Kürdistan'da oluşturulan "köy korucuları" grupları, bebeklere varıncaya kadar insanların resimlerinin alınarak fişlenmesi, yüzbinleri aşan "sakıncalılar" ordusu bunun örnekleri. Göstermelik infaz yasasının bir "af" olmadığını Türkiye'nin batılı dostları da biliyor. Cezaevinden bırakılan binlerce kişiye şimdi sürgün cezası ve onun getireceği binbir sıkıntı ve açlık bekliyor. Yüzlerce idam cezası ise meclisin onayını bekliyor.

Böyle bir rejime nasıl "demokrat" denebilir. Bunu söylemek açık bir utanmazlık, ikiyüzlülük değil mi?

Ama kuşku olmasın, işlerine geldiği zaman öküzün altında buzağı arayan bu baylar, Türkiye'deki gerçeklere bile bile gözlerini kapıyorlar. Faşizmin üstüne bir perde çekmek onların da işine geliyor. Türkiye onların "ileri karakolu". Şimdi Evren-Özal kliğinin bir açık pazar haline getirdiği ülkemizi yağmalamak, kendi paylarını kapmak için yarışa girmişler. Insanlarımızın hakları, özgürlükleri emperyalistler için kaç para eder?

Emperyalist ve tutucu çevreler Avrupa Konseyi'nde ağır bastılar ve Türkiye'yi gündemden çıkardılar. Ama bu faşist rejimi aklamaya ve onu demokratik kamuoyunun gündeminden çıkarmaya yetmeyecek. Batı'da herşey bu güçler değildir. Batı'daki demokratik kuruluşların, barışsever güçlerin Türkiye ve Kürdistan demokrasi güçleriyle dayanışması devam ediyor ve faşist rejimi teşhir; demokrasi güçleriyle dayanışmayı yükseltmek için yapılacak çalışmalar bundan böyle de önem taşıyor.

Yurt içinde ise, faşist rejimin tüm çabalarına, yeni tuzaklarına karşılık demokrasi mücadelesi ve kitlelerdeki hareketlilik yükseliyor. Ülkeye demokrasiyi getirecek olan da asıl bu mücadeledir.

Pahalılık, işsizlik, açlık ve terör mengenesi altında bunalan halk yığınları bu rejimin nemenem şey olduğunu pek iyi biliyor.

Evren-Özal kliği işbaşından kovulmadan, 12 Eylül rejiminin oluşturduğu faşist çark dağıtılmadan, generallerin anayasası ve diğer gerici yasalar ortadan kaldırılmadan, Kürdistan'da sürdürülen devlet terörü ve ulusal baskı son bulmadan, zindanlar boşalmadan demokrasinin yolu açılamaz. Yığınlar şimdi buna hazırlanıyor. Bunun için savaşacağız ve kuşku olmasın kazanacağız.

Avrupa Konseyi'nin son toplantısı nedeniyle SOL BIRLIK tarafından Ingilizce olarak hazırlanan ve Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki işkenceleri konu edinen bir metin Konsey üyelerine sunuldu. Bunun yanısıra, Sol Birlik'i temsilen bir delegasyon ve demokratik örgütlerin temsilcilerinden oluşan diğer bir delegasyon parlamenterlerle görüşüp gerçek durum hakkında bilgi verdiler. Bu çabaları sürdüreceğiz.

Emperyalist ve gerici güçlerin desteği Türkiye'deki zorba rejimi kurtarmaya yetmeyecek.

Cihan Erdem (PPKK)

DEMOKRASİYİ KAZANMANIN YOLU

Evren Özal çetesine karşı muhalefetin geliştiği ve giderek boyutlanacağı muhakkaktır. Sömürgeci askeri faşist diktatörlükle muhalif burjuva güçler arasındaki çelişkiler bir yandan derinleşirken yani muhalif burjuva güçleri iktidar olma, iktidarı paylaşma ve sömürüden daha çok pay alma kavgaları, özellikle politik alanda kızışırken diğer yandan da faşist cuntayla kapıların aralandığı ve daha da aralanabileceği bir gerçektir.

Devrimci demokratik halk güçlerinin anti-faşist muhalefeti gelişip güçlendikçe, anti-faşist burjuva muhalefeti de o denli kayganlaşacak ve daha çok yalpalıyacaktır. Bu anlamda, faşist Evren-Özal çetesine karşı burjuva muhalefetiyle hangi noktaları, neleri nereye kadar birlikte yapabileceğimizi açık yüreklilikle bıkmadan, yineliyebilmeliyiz.

Azami olarak kimi güncel politik istemlerde genel af, politik tutuklulara özgürlük, işkence ve idamların durdurulması, kısmi demokratik hak ve özgürlüklerin sağlanması gibi noktalarda anti-faşist burjuva muhalefetiyle geçici güç birliklerine gidebiliriz. Hatta burjuva demokratik güçlerin kimi çıkışlarını destekler ve daha ileri adımlar attırmaya çalışırız. Ancak bu istemler uğruna bile bizimle olası ne denli ve nereye kadar yürüyebileceklerini bir an olsun bile unutmadan.

Faşist Evren cuntasına karşı, kukla Özal hükümetine yönelik politik savaşımın büyük bir hızla geliştiği bir ortamda halk muhalefetini tutarlı bir anti-faşist savaşıma çekmek; devrimci demokratik güçlerin çabasına ve bu çabanın birleştirilmesine bağlıdır.

Farklı burjuva muhalefet güçlerinin üzerinde şu veya bu biçimde anlaştıkları demokrasi; emperyalizme bağımlı, natocu, tekellerin egemen olduğu bir demokrasidir. Böyle bir demokrasi Türkiye ve Türkiye Kürdistanı emekçi halklarımızın taleplerine yanıt olamaz.

Biz tekellerin egemenliğinin ortadan kalktığı, NATO'nun Türkiye ve T.Kürdistanı'ndaki tüm üsleriyle sökülüp atıldığı, ABD emperyalizmiyle varılan tüm kölelik anlaşmalarının red edildiği, Kürt halkının özgürce kendi geleceğini belirleme hakkının tanındığı bir demokrasi istiyoruz. Türkiye'de böylesi bir demokrasi ancak barış, demokrasi ve toplumsal ilerlemeyi sağlayabilir.

Emekçi halklarımızın genel çıkarlarına yanıt veren bir demokrasiyi savunmak, anti-faşist demokrasi güçlerini bölmez. Tersine güçlendirir. Türkiye ve T.Kürdistanı emekçi halklarına gerçek demokrasi hedefini gösterebildiğimiz ve onlar içinde etkinlik sağladığımız oranda, burjuva demokratik muhalefetini tutarlı anti-faşist savaşıma çekebiliriz.

Bugün Türkiye'de burjuva muhalefet güçleri, özellikle liberal, reformist kesim emekçi halklarımızın faşizme karşı tepkisini, devrimci demokratik muhalefetin güçsüzlüğünden de yararlanarak kendi kanallarına akıtabiliyorlar. Böylelikle kitleler üzerinde liberal-reformist burjuvazinin etkinliği de sağlanmış oluyor, uzun vadeli düşünüldüğünde bu durum tehlikeli bir gelişmeyi de bağrında taşıyor.

Kitlelerin, reformist burjuvazinin politikasına angaje olmalarının önüne güçlü devrimci demokratik bir alternatif yaratarak, işçi sınıfının bağımsız politik hattını ısrarla ve özenle koruyarak geçilebilir.

Sömürgeci askeri faşist diktatörlüğe henüz ciddi anlamda geri adım attırabilecek ciddi ve de güçlü bir muhalefet yok. Buna rağmen gelişen demokrasi güçlerinin tutarlı muhalefeti, faşist Evren-Özal çetesini kimi taktik manevralara zorluyor. Bu durum bile cuntanın kitlelerden giderek yalıtlandığını ve zayfıladığını açıkça gösteriyor.

Gelişmeler şunu açıkça gösteriyor; anti-faşist savaşımı ülke zemininde yoğunlaştırdığımız oranda, kitlelerin içinde onların önünde yürüyebildiğimiz oranda iktidara alternatif olabiliriz. Anti-faşist ortak örgütlenmeyi ülke zemininde gerçekleştirebildiğimiz oranda güçlendirebilir ve yönlendirebiliriz. Böylelikle yığınları eylem alanlarına çekebilir ve yığın eylemlerinin çok yönlü saldırısıyla faşist diktatörlüğü yerlebir edebiliriz. Aksi halde burjuvazi, kitleleri alır götürür; gidebileceği **"demokrasiye"** doğru. O zaman boynumuzun ağrısıyla arkamıza dönüp bakamayacağız. Şans eseri bakabilsek bile, çıplak omuzumuzdan başka görebileceğimiz birşey olmayacak.

İdam cezaları sürüyor

Sıkıyönetim mahkemeleri peşpeşe idam cezası vermeye devam ediyor.

Adana Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi Türkiye Komünist Emek Partisi Adıyaman Davası kararında; Mehmet Çakır, Nihat Şeker, Fehmi Karahan, Hüseyin Dursun ve Hasan Solmaz, **"Yasadışı partiye üye olmak ve Anayasa'yı ortadan kaldırmaya teşebbüs"** gerekçesiyle idam cezasına çarptırıldılar. Aynı davada yargılanmakta olan Abdurrahman Kaygusuz ise önceden idam cezasına çarptırılmıştı.

Askeri mahkeme ayrıca bir kişiye ömür boyu, 20 kişiye de 3-16 yıl arasında hapis cezaları verdi.

Bu son örnekten de anlaşıldığı gibi, ülkemizde tüm **"demokrasiye geçiş"** sözlerine karşın, mahkemeler ilerici-devrimci, komünist tutuklulara idam ve ağır hapis cezaları vermeyi sürdürmektedir. Diğer yandan ise MHP davasından yeni tahliyeler yapılmaktadır.

Yeni infaz yasasıyla idam cezaları kaldırılmamış, ancak meclis onaylamadığı durumlarda uygulanmaması karara bağlanmıştır. Bugün meclisteki çoğunluk ise faşist diktatörlüğü perdeleme görevinden başka şey yapmamaktadır. Geçmişte de örneklerinin görüldüğü gibi, diktatörlüğün uygun bulacağı bir zamanda yine bazı idamların gerçekleştirilmesi gündeme gelebilecektir.

Birçok mahkeme daha bitmemiş durumda ve bu mahkemelerde de çok sayıda idam cezası isteniyor. Sol Birlik, Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü ve KUK-SE'nin açtığı **"idamlara, işkencelere ve Kürt halkı üzerindeki baskılara son"** kampanyasına güç katmak, onu daha da yükseltmek en önemli güncel görevlerimizden biridir.

Helsinki Watch Komitesi'nin Türkiye Raporu:

"Özgürlük ve korku"

ABD Helsinki Komitesi Nisan başlarında Türkiye ile ilgili bir rapor yayınladı.

ABD Helsinki Izleme Komitesi, Helsinki Sonuç Belgesi'ne ülkelerin uyup uymadıklarını denetlemek için 1979 yılında kurulmuştur.

Komite rapor yayınlamadan evvel ABD Dışişleri Bakanlığı, komitenin Türkiye gezisini **"Amerika'nın çıkarlarına ters düşebileceği"** gerekçesiyle erteleme yönünde çabalar içine girmiş.

Bilindiği gibi ABD Helsinki Watch Komitesi daha 1983 yılında Türkiye ile ilgili bir rapor düzenleyip yayınlamıştı. Raporda insanların düşüncelerinden dolayı zindanlarda tutulduğu, yıllardan beri mahkemelere çıkarılmadıkları, yaygın işkence ve sansürün bulunduğu, Kürt halkı üzerinde ağır baskılar olduğunu belirtmişti. Komite, **"Özgürlük ve Korku"** adını taşıyan ve 122 sayfadan oluşan ikinci raporunda ise, yine yaygın işkence olayları üzerinde durmakta, Emniyet Genel Müdürü'nün işkence iddialarını **"uluslararası mihrakların Türkiye'yi kötü gösterme çabalarının bir ürünü"** olarak gösterdiğini belirtmekte. Ayrıca Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde ölen bazı kişilerin **"kaçma teşebbüsünde bulunurken pencereden düştükleri"**nin kendilerine gerekçe olarak yazıldığını belirtmekte.

Rapor'un ABD'nin Rolü ve Önerileri bölümünde ise, ABD elçiliği yetkililerinin **"işkence devam etmekle birlikte yaygın bir uygulama olmadığını ve Türklerin temelde şedit (şiddet eğilimli) bir toplum olduğu için işkenceye alışkın oldukları"** kanısında olduğu yazılmakta.

ABD'nin Türkiye Büyükelçisi Bay Strausz-Hupe, bununla da yetinmeyip şöyle diyormuş: **"Türkiye'de demokrasiye ilerleyişin sorumlusu Özal'dır ve Özal hükümetinin düşmesi halinde Türkiye 1980 öncesindeki anarşiye dönecektir."** **"Tilkinin şahidi, tilkinin kuyruğudur"** derler ya. Işte bu da öyle.

Helsinki Watch Komitesi'nin raporu yayınlandıktan sonra, New York Times gazetesinin sorularını cevaplandıran Türk büyükelçisi, **"Türkiye'de siyasi suçtan hükümlü hiç kimsenin bulunmadığı"**nı söyleyerek, ayrı bir yalan söylemekte.

Rapor yayınlandıktan sonra, başta ABD yetkilileri olmak üzere, Evren-Özal çetesi bundan büyük rahatsızlık duygular. Aynı komitenin sosyalist ülkelere yönelik en küçük bir **"haber"**ini dahi büyük puntolarla tüm basında yer almasını sağlayanlar, sıra kendilerine ve dostlarına geldiğinde ise küplere biniyorlar.

Kürdistan'daki zulme son verilsin! Kürt halkının varlığı ve hakları tanınsın!

Emekçiler, Yurtseverler, Demokratlar!

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı halklarımıza zulüm ve açlıktan başka şey vermeyen Evren-Özal diktatörlüğünün yaptığı demogojilerden biri de "bölücülük" üzerinedir. Cunta, "vatanı milleti bölünmenin eşiğinden kurtardığını" iddia ediyor. Bu gerekçeyle, 12 Eylül'den bu yana tüm sola, demokrasi güçlerine, işçilere ve gençliğe saldırıyor. Kürt halkı üzerinde ise daha da barbarca bir terör estiriyor. Kürdistan'da yasalar tümden rafa kaldırıldı. Polis jandarma ve komando birlikleri eliyle baskın, toplu dayak, işkence, cinayet ve insan onurunu çiğneyen binbir kötü muamele yapıldı. Yüzlerce insan ya sorgusuz sualsiz, ya da işkence ve zindanlarda katledildi, binlercesi sakat bırakıldı. Onlarca köy zorla boşaltıldı, halkı sürgüne gönderildi. Kürdistan'ın öteki parçalarındaki yurtsever güçlere karşı askeri saldırılara girişildi.

Evren-Özal diktatörlüğünün "Türkiye'de demokrasiye geçilmekte olduğu" demogojisine hız verdiği şu günlerde Kürdistan'daki terör aynen sürüyor. Kürdistan'ın altı ili halen sıkıyönetim altındadır. Geriye kalan illerin çoğunda ise sıkıyönetimi aratmayan olağanüstü hal vardır.

Bu zulmün sebebi nedir?

Gerçek şudur ki diktatörlük, "bölücülük" öcüsüyle kitleleri, aldatmayı, bu demogojiyi terör politikasına araç yapmayı ve Kürt ve Türk halklarının ilerici güçleri arasına çomak sokmayı istiyor.

DİKTATÖRLÜK GERÇEKLERİ GİZLEMEKTEDİR !

Faşist, militarist ve tüm öteki şoven ve gerici güçler, geçmişte olduğu gibi bugün de, Kürt ulusunun varlığını yadsıyor, onun meşru hak ve özgürlüklerinden söz etmeyi ağır bir suç sayıyorlar.

Bu politikanın gerçeklerle, insan hakları ve bizzat Türk halkının çıkarlarıyla bağdaşır yanı yoktur.

Kürt halkının varlığı bir gerçektir. Bu halk, adına Kürdistan denen ülkesinde yüzlerce yıldan beri yaşamaktadır. Onun, Kürt adlı kendine özgü bir dili, bir tarihi ve kültürü vardır. Kürtler bugün Ortadoğu'da sayıları 20 milyonu aşan bir ulustur. Türkiye Kürdistanı ve Türkiye'de ise sayıları 10 milyonun üzerindedir.

Egemen güçler yüzyılı aşkın süredir özgürlüğü için savaşan bu halkın meşru haklarını tanımak yerine onu sindirme ve ortadan kaldırma yolunu seçtiler. Kürt halkının direnişleri zorla bastırıldı, zorla asimile edilmek istendi. Dili yasaklandı, tarihi ve kültürü yokedilmeye çalışıldı. Kürt yurtseverleri de, Türkiye'deki pekçok ilerici insan gibi, sürekli polis ve jandarma baskısının, işkence ve zindanın kurbanı oldular. Ama bu politika sonuç vermedi. Bugün Kürt halkı hakları için daha bilinçli ve daha kitlesel olarak direnmektedir.

Bu inkâr ve teröre dayalı politika Kürt halkının ekonomik, sosyal ve kültürel gelişimi üzerinde çok olumsuz etkiler yapmaktadır.

Gelmiş geçmiş tüm hükümetler Kürt halkının ulusal ve demokratik istemlerine karşı polisi ve orduyu harekete geçirirlerken, Kürt köylüsünün toprak istemleri karşısında kulaklarını tıkadılar. Bir toprak reformuna yanaşmadılar. Kürt köylüsünün büyük bölümünün topraksız veya az topraklı olması Kürdistan'daki gelişme sürecinin önündeki önemli bir engeldir.

Kürdistan devlet yatırımları bakımından da bilinçli olarak ihmal edilmiştir. Toplam nüfusun yaklaşık dörtte biri Kürdistan'da iken buraya yapılan devlet yatırımları ancak onda bir kadardır. Fabrika ve okuldan çok kışla ve cezaevi yapılmaktadır. Son yıllarda bunlara Amerikan üsleri ve silah depoları da eklenmiştir.

Kürdistan'da okur-yazar oranı Türkiye'nin bütününe göre çok düşüktür. En önemlisi de Kürt halkının kendi anadilinde eğitim görme hakkından yoksun olması, Kürtçe yayının ağır bir suç sayılmasıdır. Kürt halkının tarihi ve kültürel değerlerinin ortaya çıkmasına, kültürün gelişmesine destek olmak şöyle dursun; bu değer ve kaynaklar sistemli bir şekilde yok edilmekte, çağdışı bir kültür düşmanlığı yapılmaktadır.

KÜRT HALKI NE İSTIYOR?

Kürt halkı bu zulme ve eşitsizliğe haklı olarak tepki gösteriyor.

O, insanca bir yaşam; ülke kaynaklarının ekonomik ve sosyal gelişme için kullanılmasını istiyor. Dilini özgürce kullanmak, kültürünü geliştirmek istiyor. Işkencenin, baskının son bulmasını istiyor.

Kürt halkı da her halk gibi kendi kendini tayin hakkını istiyor, özgürlük istiyor.

Evren-Özal diktatörlüğü ve ona destek veren tüm öteki militarist, ırkçı ve şoven güçler ve halkın bu en doğal istemlerini kabul etmiyor. Bu istemleri ağır bir suç sayıyor ve terörle karşılık veriyor. "Bölücülük" demagojisiyle Türk halkını, kardeş Kürt halkına, onun yurtsever güçlerine karşı kışkırtıyorlar. Yine "Köy Korucuları" yasasıyla Kürt halkı birbirine kırdırılmak isteniyor.

Bu terör politikası asla Türk halkının çıkarına değildir. Bu Türk halkına da zulmeden tekellerin, büyük toprak sahiplerinin politikasıdır. Kürt halkının yitireceği hiçbir şey yoktur. Tersine bu, ülkenin demokratikleşmesine, Türk ve Kürt emekçileri arasındaki güven ve dayanışmanın güçlenmesine ve sosyal kurtuluş için güçlerini daha sıkı birleştirmelerine hizmet edecektir.

Kürt halkına karşı zulüm sürdükçe, Türkiye'de gerçek bir demokrasi gerçekleşemez. Kürt halkına yönelen terör, her keresinde ülkenin diğer demokrasi güçlerini de tırpanlayacaktır. Bu nedenle Kürt halkının üstündeki zulme karşı mücadele, demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır.

Bu konuda örgütlerimizin izlediği politika Türk ve Kürt halklarının çıkarınadır.

Türk ve Kürt emekçiler! Aydınlar! Demokratlar!

Diktatörlüğün Kürt halkına karşı yürüttüğü bu zorbalık politikasına karşı çıkalım!

Kürdistan'da sıkıyönetim kalksın, olağanüstü hale, keyfi yönetime son verilsin!

Baskılara, işkencelere, sürgünlere son!

Kürt halkının varlığı ve meşru hakları tanınmalıdır!

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği
(PPKK, TİP, TKEP, TKP, TKSP, TSİP)

Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü

Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları (Sosyalist Eğilim)

ABD'nin Libya'ya yönelik devlet terörüne karşı çıkalım!

ABD savaş ucakları Ingiltere'deki NATO üslerinden kalkarak Libya'nın başkenti Tripolis ve Bengazi şehirlerini 15 Nisan 1986 da hunharca bombaladı. Içinde Fransa Elçiliği de dahil olmak üzere yüzlerce bina yıkıldı ve onlarca insan saldırıda öldürüldü veya yaralandı.

ABD Başkanı R.Reagan dünya kamuoyunu yanıltmak ve ABD'nin bölge barışını tehdit eden bu terörist tutumunu gizlemek için Batı Berlin'de **"La Bella"** diskoteğine yerleştirilen bir bombayı gerekçe olarak göstermektedir. Olayla Libya'nın ilişkisini gösteren hiç bir kanıt bulunamadı. Ayrıca Libya defalarca yapılan suçlamaları reddetti ve olayla ilgisinin olmadığını açıkladı.

Batı Berlin'de diskoteğe konulan bomba sadece bir bahane oldu. Çünkü uzun zamandan beri ABD Libya'ya karşı saldırı hazırlıkları yapıyordu. Bundan kısa bir süre önce yine Sirte Körfezi'nde askeri manevra yapıp Libya'nın ulusal sularına girerek saldırılar düzenledi. Libya şehirlerinin ABD uçakları tarafından bombalanması, açık bir devlet terörüdür, uluslararası hukuk ve antlaşmalarla çelişiyor. ABD'nin Libya'ya yönelen devlet terörü, başta ABD olmak üzere emperyalizmin anti-emperyalist güçlere karşı terörist ve saldırgan politikasının bir parçasıdır. ABD emperyalistleri dün Vietnam ve Grenada'ya nasıl saldırdılarsa, bugün aynı şekilde Libya'ya ve Nikaragua'ya saldırıyor. Bir kez daha görülüyor ki terörist ve dünya barışını tehdit eden Libya veya ulusal kurtuluş hareketleri değil, başta ABD olmak üzere emperyalizmin savaş ve gerginlik yanlısı güçleridir.

ABD'nin Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki üslerinin ne kadar tehlikeli olduğu hemen görülüyor. Reagan'ın Libya'ya karşı olan bu devlet terörü, topraklarımızdan da yönelebilirdi. Faşist Evren-Özal diktatörlüğünün ABD ile yaptığı Savunma Işbirliği Antlaşması (SIA) ve onun ek protokolu ABD'ye istediği gibi üsleri kullanma olanağını vermektedir. Topraklarımız üzerindeki ABD üslerinden her an Sosyalist ülkelere ve bölgenin antiemperyalist ve devrimci güçlerine karşı bir saldırı yapılma olanağı vardır.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birlik'i, ABD emperyalizmin Libya'ya yönelen açık devlet terörünü kınıyor, Libya halkıyla dayanışma içinde olduğunu belirterek, tüm barış ve demokrasi güçlerini aktif tavır almaya çağırıyor.

Sol Birlik

Zılm û zordesti ra bes lı Kurdistanê! Bila Heqên gelê Kurd bê naskırın!

Xebatkarno, welatparêzno, dêmokratno!

Diktaroriya Evren û Ozal ku jı gelên Tırkiyê û Kurdıstana Tırkiyê ra jı zulm û bırçıti bêtır tıştek ne ani, pır derewan dıke û yek jı derewên wê ya mezın lı ser "parçebûna welat û mıllet" e. Cûnta dıbêje ku "welat û mıllet jı şêmûga parçebûnê xılas kırıyê". Ew bı vi maneyi jı 12 Îlonê vır da êriş dıke ser hemû hêzên çep, hêzên dêmokratiyê, ser karker û cıwanan. Ew, her usa ji zulm û zordestiyek har û hov dıke lı ser gelê Kurd. Lı Kurdıstanê heq û hûqûq dane bın lıngan. Polêz, cendırme û komando êrişi ser gund û bajaran dıkın, xelkê pıçûk-mezın, jınmêr komdıkın û lêdıxın, zulm û teda dıkın, dıkujın, bı şeref û namûsa xelkê dılizın û xırabiyên ne diti lı wan dıkın. Bı sedan kes bê pırs û mehkeme lı der, an ji dı qereqol û zindanan da hatın kuştın, hezarên wan bırindan û seqet bûn. Bı dehan gund bı darê zorê hatın walakırın, xelkê wan menfi bûn. Leşker, dıji hêzên welatparêz êrişi ser parçên Kurdıstanê yen dın kır.

Diktatoriya Evren û Ozal dı salên dawi da zor daye derewan, dıbêje "Tırkiye derbazi dêmokratiyê dıbe". Lê dı Kurdıstanê da zulm û zordesti wek berê dajo û dıçe. Şeş bajarê Kurdıstanê iro ji dı bın idara orfi da ye. Dı pıraniya bajarê dınê da ji hukmên "rewşa gıran" derbaz dıbın ku tu ferqê xwe bı idara orfi tune.

Sedemê vê zulm û zordestiyê çiye?

Sedem ev e ku, sazûmana zordest bı tırs û xofa "parçebûna welat' dıxwaze xelkê bıxapine, zulm û zordestiyê bı rê va bıbe, û dubendi bıke navbera hêzên pêşverû yên gelên Kurd û Tırk.

Diktatori Rastiyê Vedışêre

Hêzên faşi, militari û şovin û paşverûyên dın, wek berê iro ji hebûna neteweyê Kurd qebûl nakın û behskırına heq û azadiyên wi wek curmeki gıran nişan dıdın.

Tu pêvendiya vê siyasetê bı rastiyê ra, bı heq û azadiyên mırovi ra tune û ew bı kêri gelê Turk ji nayê.

Hebûna gelê Kurd rastiyeke berbıçav e. Ev gel dı welatê xwe Kurdıstanê da ta jı sedsalan vır da dıji. Zımanê wi yê xusisi heye bı navê Kurdi, diroka wi û çanda wi heye. Kurd mılletek ın û iro lı Rojhılata Navin hejmarê wan jı 20 milyoni zêde ye. Lı Kurdıstana Tırkiyê û lı Tırkiyê ji hejmara wan jı 10 milyoni zêtır e.

Gelê Kurd jı sed sali zêtır e ku bo azadiyê şer dıke. Lê hêzên karbıdest lı ciyê ku heqê Kurdan nasbıkın, dıxwazın bı darê zorê berxwedana wan bışkinın û wan jı ortê hılinın. Karbıdestan ev rê dane ber xwe; berxwedanên gelê Kurd bı xwin û şewatê şıkandın û xwestın Kurdan bı darê zorê assimile bıkın (dı nav xwe da bıhelinın). Wan zımanê gelê Kurd qedexe kırın û cehd kırın ku dirok û çanda wi wında bıkın. Welatparêzên Kurd ji wek gelek kesên pêşverû lı Tırkiyê tım jı zulm û zordestiya polêz û cendırme kışandın, ketın zindanan. Lê ev siyaset ne gihıştarmanca xwe. Îro ji gelê Kurd bı bir û baweriyeke xurttır, bı fırehi bo heqên xwe berxwe dıde.

Ev siyaseta ku lı ser nerasti û zordestiyê dımeşe lı ser pêşveçûna gelê Kurd dı warê abori, cıvaki û çandi da tesirek gelek xırab pêk tine.

Hukumetên ku heya iro hatın û çûn hımber daxwazên gelê Kurd yên netewi û dêmokratik polêz û leşkerê xwe bı rê kırın; lı ali dın, tu car guh ne dane daxwazên gundiyên Kurd ku hewcadari axê bûn. Dest ne avêtın reforma axê, dıl nekırın. Bê erd bûna gundiyên Kurd ji sedemeke gıring e ku rê nade Kurdıstan ber bı pêş bıçe.

Dewletê ji bı zanati guh ne daye Kurdıstanê, jê ra kar û xızmet nekırıye. Çaran da yekê temamiya nıfûsê Tırkiyê lı Kurdıstanê ye. Lê mesrefa ku dewlet jê ra dıke, dehan da yek e. Lı wır, jı karxane û mekteban zêtır qışlê leşkeri û zindan tên çêkırın. Dı salên dawi da leşkergehên Amêriki û ciyê çek û cebırxaneyên wan ji lı Kurdıstanê zêdê dıbın.

Lı Kurdıstanê dereca zanina xwandın û nıvisandınê gora temamiya Tırkiye gelek kêm e. Tıştê heri gıring ji ev ku gelê Kurd jı heqê xwendınê bê par e dı zımanê xwe da. Çapkırına kovar, rojname, kıtêb û hwd. bı zımanê Kurdi qedexe ye û curmek gıran e. Eşkerekırına dirok û çanda Kurdi û alikariya pêşvebırına çanda gel bıla lı wır bımine, ew bı plan û dezge jı ortê tên rakırın, ku dıghê dereca hovitiyê.

Gelê Kurd Çı dıxwaze ?

Gelê Kurd dıji vê zulm û neheqiyê derdıkeve ku tışteki tebiyi ye

Ev jiyaneke mırovi dıxwaze; dıxwaze dewlemendiyên welat bo pêşvebırına welat bê xerckırın dı warê abori û cıvaki da. Ew dıxwaze zımanê xwe bı serbesti bı kar bine, çanda xwe pêşve bıbe. Dıxwaze zulm û teda bıghê dawi.

Gelê Kurd ji wek hemû gelan, dıxwaze mafê çarenûsi bı dest xwe, azadi dıxwaze.

Diktatoriya Evren û Ozal û hemû hêzên dın ên militarist, nıjadparêz û şovin jı vê yekê ra razi nabın. Ew, van daxwazên lı ci wek curmeki gıran dıbinın û bı têrorê derdıkevın hımber wan. Ew, bı riya derewa "parçekırına welat û mıllet" gelê Tırk kış dıkın ser gelê Kurd ê bıra û hêzên wi yên welatparêz. Û disa, dıxwazın bı destê zagona "parêzkarên gundan" Kurdan disa bı Kurdan bıdın qırkırın.

Ev siyaseta zulm û zordestiyê tu car bı kêri gelê Tırk nayê. Ev siyaseta monopolan û axa û began e ku zulmê lı ser gelê Tırk ji dıkın. Eger zordesti jı ser gelê Kurd rabe û ew bıghê heq û azadiyên xwe, gelê Tırk jı vê yekê tu tışteki wında nake. Lê ev tışt xızmet dıke bo avakırına dêmokratiyê lı welat, xurtkırına bir û baweriyê dı navbera xebatkarên Tırk û Kurd û yekıtiya hêzên wan bo rızgariya cıvaki.

Heya ku lı ser gelê Kurd zulm hebe, Tırkiye nıkare bı rasti bıbe welateki dêmokratik. Ew zulma ku lı ser gelê Kurd bê kırın, bıbê nebê wê dev bavêje hêzên dêmokrat ên dın û wan ji wê bıde ber dasê. Bona vê yekê, têkoşin bo rakırına zulmê jı ser gelê Kurd parçeke jı tekoşina bo dêmokratiyê.

Siyaseta rêxıstınên me ku dı vi wari da bı rê va dıbın, bı kêri gelên Tırk û Kurd tê.

Xebatkarên Kurd û Tırk, merıvên ronakbir û dêmokrat!

Dıji siyaseta zordestiyê derkevın ku diktatori dıji gelê Kurd bı rê va dıbe!

Bıla İdara Orfi jı Kurdıstanê rabe, dawiya rewşa gıran û xırabiyên karbıdestan bıle bê!

Bıla dawiya zulm, teda û menfikırınê bê!

Bıla hebûna gelê Kurd bê naskırın, heqên wi bê dayin!

YEKITİYA HÊZÊN ÇEP a Tırkiyê û Kurdıstana Tırkiyê (Partiya Peşeng a Kareri Kurdıstan, Partiya Karker a Tırkiye, Partiya Ked a Komunist-Tırkiye, Partiya Komunist a Tırkiye, Partiya Sosyalist a Kurdıstana Tırkiye, Partiya Karker a Sosyalist-Tırkiyê , Rêxıstına Rızgari a Tırkiyê û Kurdıstana Bakur, Hêzên Rızgarixwaza Kurdıstan-SE

Açıklama

4. sayımızda duyurduğumuz gibi, PPKK, Sol Birlik belgelerinin kimi maddelerinin yeniden düzenlenmesi için Sol Birlik'e bir öneri getirmiş, bunun üzerine Sol Birlik, değişiklik önerisinin zirve toplantısında görüşülerek sonuçlandırılmasını kararlaştırmıştı.

Kasım 1985'te yapılan zirvede PPKK'nın getirdiği değişiklik önerileri görüşüldü. Deklerasyonun "Türkiye'nin Toplumsal Kurtuluş Yolu" başlığı bölümünde yeralan... *"bugüne kadarki gelişmeler açıkça göstermiştir ki; ..."* tümcesinden itibaren şöyle değiştirildi: *"... köklü anti-emperyalist dönüşümler gerçekleştirilmeden bunalıma son vermek ve halklarımızın ulusal ve sosyal kurtuluşunu sağlamak mümkün değildir. Ancak Kürt ulusunun kendi geleceğini özgürce belirleme hakkının sağlanması ve emperyalizmle olan her türlü bağımlılık ilişkilerine son verecek, tekelci sermayenin elindeki büyük üretim ve dolaşım araçlarını kamulaştıracak, onun toplumsal yaşam üzerindeki ideolojik-politik egemenliğini sona erdirecek ve köklü bir toprak devrimi yapacak demokratik halk iktidarının gerçekleştirilmesi, halklarımıza ulusal ve sosyal kurtuluş yolunu açacaktır. Faşist diktatörlük yıkıldıktan sonra da partilerimizin içinde yeraldığı devrimci güçler işçi sınıfı öncülüğünde, yukarıdaki devrimci ve demokratik dönüşümler için ve demokratik halk iktidarı doğrultusunda mücadelelerini sürdüreceklerdir."*

PPKK Merkez Komitesi, Mart 1986'da Sol Birliğe yaptığı açıklamada önerisinin bir bölümünün kabul edilmesinden sonra, tekrar Sol Birlik içinde normal üye olarak çalışabileceğini bildirdi.

Selim YALÇIN (TKP)

KARALAMA KAMPANYALARI BOŞA ÇIKACAKTIR

Sosyalizmin başarıları, etkinliğinin artması ve bir sistem olarak kapitalizmden üstünlüğünün kanıtlanmasıyla birlikte emperyalizmin sosyalizme, sosyalist ülkelere karşı yönettiği karalama kampanyaları da hız kazanıyor. Kapitalist ülkelerde işsizlik, enflasyon, ekonomik ve sosyal bunalımlar keskinleşirken, ABD emperyalizminin desteğindeki diktatörlük rejimlerinde baskı ve terör kol gezerken ve Reagan yönetiminin saldırganlığını denizaşırı bölgelerde bile sürdürdüğü bir ortamda, emperyalizm, imtiyazlı tek sınıfın çocuklar olduğu, işsizlik, pahalılık, geleceğinden emin olmama gibi sorunların olmadığı sosyalist ülkelere karşı yönelttiği psikolojik savaşı tırmandırıyor.

Nisan ayı başında sonuçlanan Papa'ya suikastle ilgili dava da aslında sosyalist bir ülkeye yöneltilen bir karalama kampanyasından, bir komplodan başka birşey değildi. Dava sonunda Bulgar yurttaşlarının serbest bırakılmasıyla, sosyalist Bulgaristan'a karşı düzenlenen suçlamaların temelsizliği kanıtlanmış oldu. Olayda Türk faşisti MHP'li M.A.Ağca'nın baş rolü oynaması, dünya kamuoyu kadar Türkiye kamuoyunun da uzun süre dikkatini çekti. Emperyalist propaganda merkezleri, Papa'ya suikast gibi tüm dünyanın dikkatini toplayacak bir olaydan yararlanarak suçu komünistlere ve sosyalist bir ülkeye yüklemeyi ve böylece halkların gözünde sosyalizmi karalamayı amaçlıyorlardı. Böylece bir yandan Reagan yönetiminin **"terörizmin ardında sosyalist ülkelerin olduğu"** yolundaki uydurma tezi haklı gösterilmiş olacak, öte yandan da tüm dünyanın dikkati bu dava üzerinde yoğunlaştırılarak terörizmin gerçek kaynağı, yani ABD emperyalizminin eylemleri gözlerden gizlenmiş. olacak ve dikkatler kapitalist ülkelerde işçilerin emekçilerin belini büken sosyal ve ekonomik sorunlardan başka yerlere çekilebilecekti. Ancak dava sonucunda sosyalist Bulgaristan'a yöneltilen suçlamaların asılsızlığı ortaya çıkarken, Papa'ya suikast olayının tümüyle emperyalist propaganda merkezlerinin düzenlediği, CIA uzmanlarınca hazırlanan bir senaryo olduğu ortaya çıktı.

Uluslararası Af Örgütü sosyalist Bulgaristan'a karşı bir kampanya başlatacağını açıkladı. Af Örgütü bu kampanyayı, insan hak ve özgürlüklerinin ayaklar altına alındığı, tüm yurtta terörün kol gezdiği, tutukevlerinin kapısından gözü dönmüş işkence yöntemleriyle parça parça edilmiş insan cesetlerinin çıktığı Türkiye'deki diktatörlük rejiminin sarıldığı tezlerle yürütecek. Türkiye'deki diktatörlüğün kendi ayıbını örtmek, dikkatleri başka yöne çevirmek için dörtelle sarıldığı tezlere Uluslararası Af Örgütü nün sarılması ve Bulgaristan'a karşı karalama kampanyası başlatması, Türkiye'de sürmekte olan terörü, cezaevlerinde işlenen cinayetleri, Türkiye halkının en temel hak ve özgürlüklerinin nasıl ayaklar altına alındığını gözlerden gizlemekten başka neye hizmet edebilir?

Uluslararası Af Örgütü'nün Şubat ayında yayınladığı, işkence olaylarını kanıtlarıyla ortaya döken kendi raporuna göre, Türkiye'de işkence yaygın ve sistemli bir biçimde uygulanmaktadır. Gerek işkenceci polislerin itirafları, gerekse tutuklu ailelerin çabalarıyla hergün yeni bir işkence olayı ortaya çıkıyor. Sıkıyönetim komutanlığı ve Içişleri bakanlığı birbirini tutmayan açıklamalar yaparken, elbiseleri üzerinde, ayakları kemerle bağlı, kolu kopuk, kafatası parçalanmış olarak ailesine teslim edilen öğretmen Sıddık Bilgin'in cesedi, diktatörlüğün hunharlığının, cezaevlerinde sürmekte olan vahşetin en son kanıtıdır. Öte yandan Türkiye'nin dörtte birinde, Kürdistan' da kanlı operasyonlar birbirini izliyor. Kimi doğu illerinde sokağa çıkma yasağı ilan edilirken, özel vurucu timler ve sıkıyönetim birlikleri göz göre göre evleri basıyor, masum Kürt yurttaşlarını hiçbir gerekçe göstermeden alıp götürüyor. Operasyonlar sırasında onlarca Kürt yurttaşı öldürülürken bölgeye gazeteciler dahil hiçkimse sokulmuyor. Ihbarcılıkta bulunacak yurttaşlar için ödüller vaad edilerek halkın onurunu para ile satması isteniyor.

Şu açıktır ki, sosyalizme yönelik hiçbir kampanya onun üstünlüklerini ve başarılarını gizlemeyi başaramadı ve başaramaz. Öte yandan gerek Evren-Özal rejimi ve gerekse onun destekçileri Türkiye'de demokrasiye geçildiği yalanıyla ne Türkiye'de sürmekte olan vahşeti gizleyebilir ne de kamuoyunu kandırmayı başarabilirler.

Kurtlar sofrasında orman kanunu

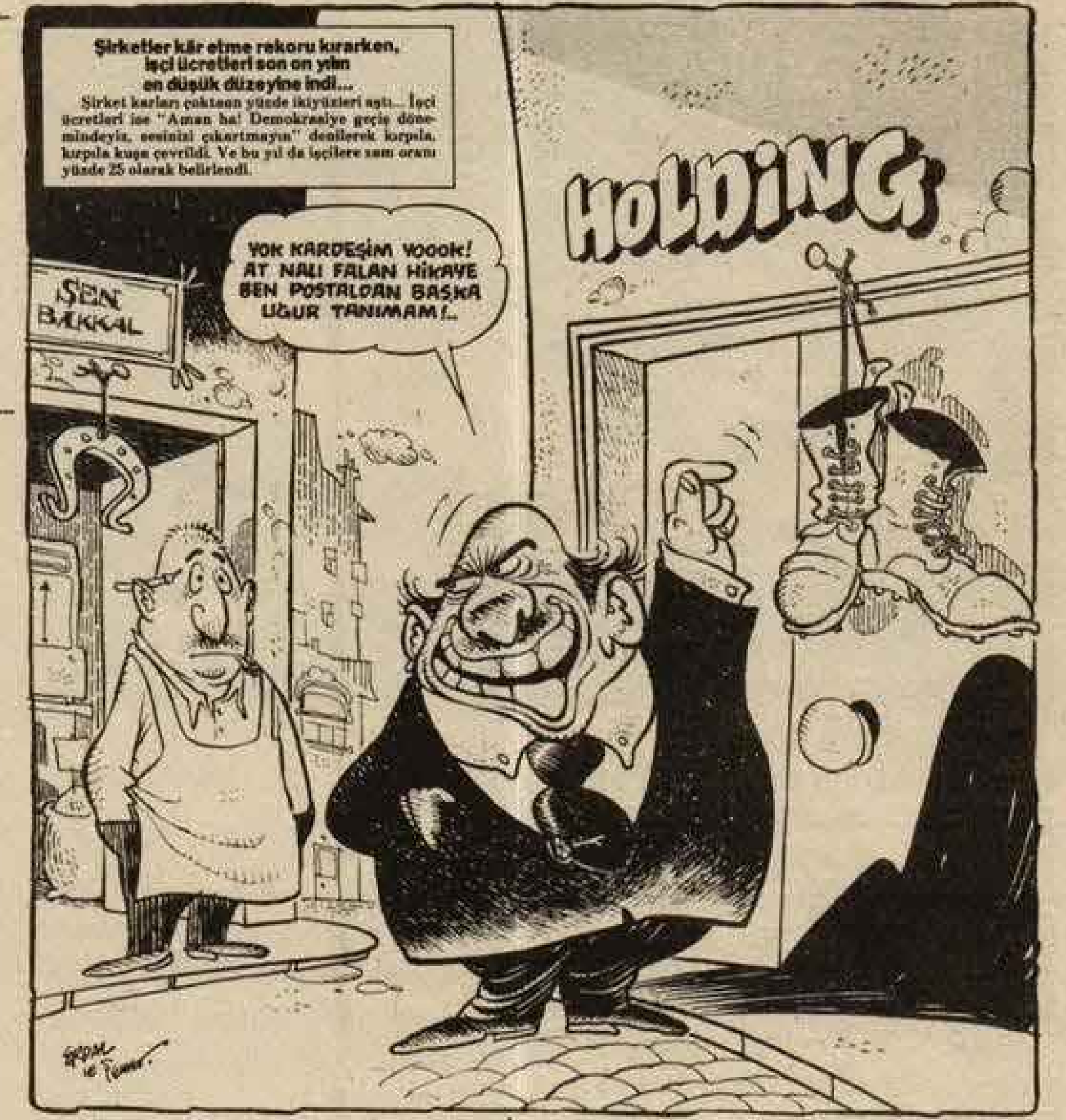
Sabancı **"affetmeyeceksin"** diyor, **"acımasız olacaksız".** Özal hükümeti Sabancı'nın sözlerini emir sayıyor, yalnızca adı var olan asgari ücreti tümüyle ortadan kaldırmak için harekete geçiyor. **"Asgari ücret artık kaldırılmalıdır, zaten arz ve talep fiiliyatta asgari ücretin altında teşekkül ediyor"** diye açıklama yapıyor. 20 yüzyılın son çeyreğinde, dünya uzay çağını yaşarken, ülkemizde vahşi orman yasaları, yeni, müthiş keşiflermiş gibi ardardına ortaya atılıyor. Holdinglerce, hükümetçe, **"serbest rekabet ortamı"** adı altında orman yasaları koro halinde savunuluyor ve uygulanıyor.

Evet, 24 Ocakçı Özal hükümetine göre, **"devrilen devrilir gider." "Serbest piyasa"**da yalnız tekeller birbiriyle kapışmaz. Holdingler, işçiler, köylüler de karşı karşıya kalmalıdır. Devlet, işçiyi köylüyü koruyan tüm hakları, tüm kazanımları ortadan kaldırarak **"serbest piyasa"** ortamını tam olarak oluşturur. Işçinin ücretini yükseltmek için grev yapması, köylünün ürününü hiç olmazsa masrafını karşılayacak fiyatla satmak için direnmesi **"yasalarla"** yasaklanır. Kolay mı? **"Serbest piyasa"** bu... Işçinin grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı, köylünün kooperatifleşme, toprak istemek için örgütlenme hakkı olursa, bu holdinglere haksızlık olmaz mı? Bunun için de devlet **"serbest piyasa"** ortamında holdinglere haksızlık yapılmasını engellemelidir! Bu da ancak holdinglerin devletçe desteklenmesi ile mümkün olabilir. Devlet **"serbest piyasa"** koşullarını holdingleri devlet kasasından ve devlet yasasından destekleyerek oluşturur. Artık bu **"eşit"** koşullarda herşey **"arz ve talebe"** göre belirlenir. Holding patronu daha fazla kâr hırsıyla işçiyi asgari ücretin altında çalıştırmay talep ediyor, milyonlarca işsizin arasından seçilen işçi de kendini **"özgürce" "arz"** ediyorsa, alan memnun satan **"memnun"**sa, serbest piyasa ortamı oluşmuş demektir.

Özal hükümeti yıllardır **"serbest piyasa"** oluşturuyoruz sözleriyle işte bunları yapıyor. Işçi sınıfının, köylülüğün elinden tüm haklarını aldı. Onları holding patronlarının insafına bıraktı. Önlerinde hiçbir engel kalmayan işbirlikçi tekellere, holding patronlarına böyle bir kurtlar sofrası kuruldu. Işçileri açlık ücretlerinde asgari ücretin bile altında çalıştırmaya basladılar. Köylüler bir yandan üreticiye devlet desteğinin kalkması, öte yandan tarımsal girdilere, tarım ilacına, gübreye ardarda yapılan zamlarla perişan edildiler. Işçi, köylü yoksullaştıkça holdinglerin kasası doldu. Ve Özal ile tekeller **"serbest piyasa iyice oluşuyor"** diye ellerini oğuşturmaya başladılar. Holdinglerin para hırsından gözleri döndü. O kendini **"babacan, halk adamı"** diye yutturmaya kalkan holding babası Sabancı **"acımayacaksın, affetmeyeceksin"** diye dişlerini gösterdi.

Şimdi holdinglerin işçiyi köylüyü iliğine kadar sömürmesinin önündeki son engeller, yani **"serbest piyasa"** mekanizmasının önündeki son engeller de temizlenilmeye çalışılıyor. Devlet bakanı M.T.Titiz'in **"asgari ücret kaldırılmalıdır"** sözleri planın işçilere yönelik parçasını oluşturuyor. Devlet işçi sınıfının tüm dünyada canı, kanı pahasına verdiği savaşlarla elde ettiği asgari ücret hakkını ortadan kaldırmaya hazırlanıyor. **"Piyasada zaten böyle oluyor"** diyerek, devletin, kendi yasalarının çiğnenmesine göz yumulduğunu itiraf ediyor. Bunu önleyecek, asgari ücretin altında işçi çalıştırmayı yasaklayacak yerde, holdinglerin isteğini yerine getirmeyi, yani asgari ücret hakkını yok etmeyi planlıyor.

Hazırlanan ikinci adım, üretici köylülüğe bir darbe daha vurmaya, tekelleri köylünün sırtından daha da zenginleştirmeye yöneliktir. Hükümet gübrede devlet desteğinin Temmuz ayından itibaren kaldırılacağını ilan etti. Son 5 yıldır fiyatı 24,5 kat artan gübreyi zaten çok sınırlı, o da ancak devlet desteği sayesinde kullanabilen köylüler, artık **"aracının"** yani bir devlet kurumu olan Türkiye Zirai Donatım Kurumu'nun ortadan kaldırıldığı, **"gübre üreticisi ile tüketicisinin karşı karşıya kaldığı"** şartlarda **"gübre kullanacaklar."** Devlet desteği sonradan, hak edenler seçilerek verilecek. Bunun Türkçesi, köylülük biraz daha yoksullaşır, tarım biraz daha yıkıma uğrarken, küçük üreticiden sakınılan devlet kaynaklarının büyük kapitalist toprak sahiplerine, ANAP'ı, diktatörlüğü destekleyenlere akıtılacağıdır.

Sol Birlik gazetesinin 1 yılı

Sol Birlik gazetesi 1. yılını dolduruyor. Böylece Sol Birlik gazetesi, 6 sol partinin oluşturduğu ortak yazı kuruluyla en uzun süre, kesintisiz çıkmayı başarmış, Türkiye' de, Türkiye Kürdistanı'nda ve Avrupa'da dağıtılan ortak bir yayın olma özelliğini taşıyor. Gazete aynı zamanda Sol Birlik'in pratikte, düzenli ve sürekli somut bir ortak çalışma alanını oluşturuyor. Kuşkusuz bu küçümsenmeyecek bir başarıdır. Birbirinden farklı programları ve politikaları olan 6 partinin, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Solu'nun mücadele tarihinde ilk kez, süreli ve ortak yayını, düzenli olarak çıkarmayı başarmış olması ileri bir adımdır. Bu adımla 6 parti sol güçlerin, sadece ortak bir program etrafında kalıcı bir birlik oluşturmakla kalmayıp, bu program doğrultusunda yığınlara birlikte seslenmenin, onların günlük mücadelesine birlikte yön vermeye çalışmanın olanaklı olduğunu göstermişlerdir. Bu örnek, sol güçleri birleştiren ortak yanların, onları birbirinden ayıran farklılıklardan çok daha güçlü olduğunu kanıtlamasıdır.

Sol Birlik gazetesinin 1 yıllık yayın hayatında ağırlıklı olarak yazı kurulunun hazırladığı, ortak politik yaklaşımları anlatan yazılar yer aldı. Bu arada 6 partinin kendi imzalarıyla yazdıkları, kimi farklı politik yaklaşımları da içeren köşe yazıları çıktı. Bu durum son derece doğaldır. Bizim bu konuda ortak deneyimimiz iki önemli noktayı vurgulamaktadır. Birincisi, 6 partinin farklı politik tutumlara rağmen ortak yanları çok daha fazladır. Bu ortak yanları ortaya çıkaran birlikçi tutum, 6 partinin tüm ortak çalışmalarındaki belirleyici yaklaşımdır. Pratik göstermiştir ki, böylesi bir yaklaşımla, farklılıkların yapıcı ve dostça bir üslupta tartışıldığı koşullarda ortak sonuçlara varmak olanaklıdır. Ikincisi, kimi konulardaki farklı yaklaşımların, bizleri birleştiren ortak programatik belgelerimizle çelişmediği ve Sol'da çoğu kez yanlış bir anlayışla çarpıtılan **"ideolojik mücadele"** adı altında yararsız polemiklere dönüşmediği ve birlikçi tutumun önüne geçmediği sürece, bu farklılıkların ortak çalışmaya engel olmadığıdır. Sol Birlik gazetesinin 1 yıllık deneyimi bu ikisinin de olanaklı olduğunu göstermiştir.

Sol Birlik gazetesinin hiç kuşkusuz bir dizi eksiği vardır. Bunlar arasında en önemlisi, onun, henüz Sol Birlik dışında ilerici, demokrat kişilerin de yazdığı bir yayın düzeyine çıkarılamamış olmasıdır. Bize göre gazetemiz, sadece Türkiye ve T.Kürdistanı Sol Birlik'in bir yayını olmakla kalmayıp, diktatörlüğe karşı mücadelede, geniş demokrasi güçlerinin ortak sesi olabilir, olmalıdır. Ayrıca gazetenin daha canlı ve güncel bir içeriğe kavuşması için daha yoğun çaba sarfetmek gerekiyor. Ayda bir çıkan, süreli bir yayınla bunu başarmanın güçlükleri vardır. Ancak biz, bir yandan güncel politik gelişmeler karşısında Sol Birlik' in ortak tutumunu açıklayan, yığınların mücadelesine daha somut yol gösteren yazılara daha çok yer vererek, diğer yandan açılacak ortak bir **"yazı, haber gönderme kampanyası"** ile bu zorluğun aşılabileceği inancındayız. Ayrıca hiç kuşku yok ki, Sol Birlik gazetesinin bugün gerek Türkiye'de, gerekse Avrupa'da çok daha geniş ölçüde basılıp dağıtılmasını sağlamak olanaklıdır.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birlik'in yapılan 2. zirve toplantısında bu sorunlar ele alınmış ve ortak kararlara varılmıştır. Bu kararların yaşama geçmesi önemli ölçüde Sol Birlik yandaşlarının, sempatizanlarının özverili, aktif mücadelesine bağlıdır. Yazı kurulumuz bu nedenle, 6 partinin ortak çabaları ve Sol Birlik yandaşlarının özverili desteği ile gerçekleşen bu önemli kazanımımızın daha da geliştirilmesi ve güçlendirilmesi gereğine inanıyor. Bunu başarmak olanaklıdır. Bu inançla tüm Sol Birlik yandaşlarını, dostlarımızı ve ülkemizin geleceği için kaygı duyan ilerici, demokrat kişileri gazetemizi güçlendirmek için, bize verdikleri desteği daha da artırmaya çağırıyoruz. Ikinci yılında daha güçlü ve daha etkili bir Sol Birlik gazetesi hedefimize varmak için görev başına!

Faşizm gençliğin düşmanıdır

İzmir'de Ege Üniversitesi yurtlarında meydana gelen bir ölüm olayı, faşizmin gençliğin okuma hakkını olduğu gibi yaşam hakkını da nasıl hiçe saydığını bir kere daha gösterdi.

Bir öğrenci mide kanaması geçiriyor. Yurtlardan hastaneye götürülüyor, ancak hastanede üstünkörü bir muayeneden sonra 'sağlamdır' denilip geri gönderiliyor. Yurtlarda yeniden fenalaşıyor, tekrar hastaneye götürülüyor ama artık çok geçtir. Hastane kapısında ölüyor.

Bu olayla birlikte binlerce öğrencinin kalmakta olduğu yurtlarda tek bir doktorun bile bulunmadığı, acil bir durumda kullanılacak cankurtaran arabasının da olmadığı açığa çıktı. Polis en basit sağlık gereklerinin bile bulunmadığı yurt koşullarını ve bu nedenle bir öğrencinin ölümünü protesto eden öğrencilere karşı tüm yurtları çevirdi. Cenazenin öğrenciler tarafından kaldırılmasını da engelledi.

Bu olay ne ilktir ne de son. Bir süre önce de Ankara'da Hacettepe yurtlarında öğrenciler üzerinde yapılan insanlık dışı uygulamalar ve bunlara karşı öğrencilerin direnişi basına yansımıştı. Faşizm, YÖK vasıtasıyla tahrip ettiği üniversitedeki eğitim düzeniyle kalmıyor, üniversite öğrencilerinin yaşantısının her alanında baskısını yoğun olarak uyguluyor. Üniversite gençliğinin bırakalım en basit demokratik taleplerini, yaşamını en yakından ilgilendiren sorunlarda bile hiçbir şey yapılmıyor.

Üniversite gençliğinin güçlü bir mücadele potansiyeli vardır. Emperyalizme, gericiliğe ve faşizme karşı üniversite gençliği tarihimizin yakın dönemlerinde sesini birçok kez yükseltmiştir. Bu nedenle de tüm faşist ve gerici iktidarların en çok korktukları kurumlardan biri üniversiteler olmuştur.

12 Eylül faşist yönetimi üniversitelere ve üniversite gençliğine saldırmada önceki tüm iktidarlardan ileri gitmiştir.

Üniversitelerden yapılan öğretim üyeleri tasfiyesi sonucu kalitesi düşşen bir eğitim, ders ve deney araçlarının bulunmaması, en basit gerekçelerle okuldan atılmak, üniversite mezunlarını bekleyen işsizlik, öğrenci derneklerinin kanunlara uygun kuruluşunun bile engellenmeye çalışılması, yurtlarda uygulanmaya çalışılan kışla disiplini, kalacak yer sorunu, eğitim masraflarının yüksekliği ve tüm bunlara ek olarak da bir gencin mide kanamasından ölmesini engelleyemeyecek kadar sağlık personel ve aracından yoksun üniversite yurtları... İşte faşizmin altı yılda üniversite gençliğine verdikleri bunlardır.

Tüm bunlar da göstermektedir ki; üniversite gençliğinin ve genel olarak gençliğin en basit sorunlarının bile çözülmesi faşizmin alaşağı edilmesine bağlıdır. Örgütlenmek, faşizmin uygulama ve baskılarına karşı direnmek ve emekçi halkın mücadelesinin yanında onun aktif bir parçası olarak yer almak karşımızdaki en önemli görev olarak durmaktadır.

BKP 13. Kongresi yapıldı

Bulgaristan Komünist Partisi 13. Kongresi 2-5 Nisan tarihleri arasında yapıldı. Kongreye Bulgaristan'ın tüm yörelerinden gelen 2600 delege ile, dünyanın 107 ülkesinden 137 delegasyon katıldı.

BKP 13. Kongresi'ne Komünist Partiler, Sosyalist ve Sosyal-Demokrat Partiler, ulusal kurtuluş güçleri ve ilerici birlik ve cepheler birlikte çağrılmışlardı. 107 ülkeden gerçekleşen katılım BKP kongresine karşı olan büyük ilgiyi de sergilemekteydi. Bu konuda bir fikir vermek için katılımın kısa bir özetini yapacak olursak;

SBKP'den Nikolay Rızhkov (Politbüro üyesi ve SSCB Başbakanı), Küba Komünist Partisi'nden Juan Almedia Bosque (Politbüro üyesi), Avustralya Sosyalist Partisi Genel Sekreteri Peter Symon Bahreyn Ulusal Kurtuluş Cephesi, Alman Komünist Partisi Ikinci Başkanı Herman Gautier, Irak Komünist Partisi MK Birinci Sekreteri Aziz Muhammed, Kosta Rika Halkının Öncü Partisi Genel Sekreteri Humberto Vargas, Yunanistan Komünist Partisi Genel Sekreteri Harilaos Florakis, Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi, vb.

Türkiye Işçi Partisi, Genel Başkan Behice Boran; Türkiye Komünist Partisi, Genel Sekreteri Haydar Kutlu tarafından temsil edilirken; Sol Birlik de üç kişilik bir delegasyonla kongrede temsil edildi.

Kongre süresince görüştüğümüz çeşitli parti veya devlet yöneticileri bizlere sık sık Bulgaristan'ın komşularıyla, özellikle de Türkiye ile iyi ilişkiler içinde bulunmayı arzu ettiğini ve Türkiye ve T.Kürdistanı'ndaki gelişmeleri daima yakından izlediklerini belirttiler. **"Tarih bizi komşu yapmış. Halklarımızın birçok ortak yönü vardır. Bunu daha iyi değerlendirmeliyiz"** dediler.

Bulgaristan Komünist Partisi Genel Sekreteri Todor Jivkof yoldaş kongreyi açış konuşmasını yaptı ve Merkez Komitesi raporunu okudu.

Todor Jivkof yoldaş, konuşmasının ilk bölümünde uluslararası durum ve silahsızlanma üzerinde durdu. Günümüzde barışı savunmanın insanlığın yaşama hakkını ve geleceğini savunmakla eş anlamlı olduğunu belirttikten sonra; Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nin SSCB'nin 2000 yılına kadar dünyadaki tüm nükleer ve kimyasal silahların yok edilmesi önerisini desteklediğini ve Balkanların nükleer silahlardan arındırılmış bir bölge haline getirilmesi için çabalarını sürdüreceğini açıkladı.

Jivkof; son beş yılda karşılaşılan birçok zorluklara ve çeşitli elverişsiz koşullara karşın partinin ve Bulgar halkının gelişmiş sosyalizmin inşaasında 12. Kongrede önlerine koydukları görevi esas olarak tamamlamayı başardıklarını açıkladı.

13. Kongre Jivkof yoldaşın da konuşmasında önemle üzerinde durduğu gibi özellikle bilimsel-teknolojik devrimin üretimde ve toplumsal yaşamın her alanında uygulanmasını önüne hedef koyuyor, temel ağırlığı buna veriyordu. Bu uygulama başarıyla gerçekleştirilmeksizin gelişmiş sosyalizm yolunda ilerlemenin ve sosyalizmin bir toplumsal sistem olarak üstünlüklerinin yeterince ortaya çıkmasının olanaksız olduğu vurgulanıyordu. Jivkof yoldaşın konuşmasından sonra Kongre'de söz alan delegelerin arasında çeşitli bilimsel araştırma ve üretim kuruluşlarında yöneticilik yapanların ve çalışmaları hakkında kongreye bilgi verenlerin cokluğu da dikkatleri çekiyordu.

Jivkof yoldaş ulusal ekonominin yönetiminin geliştirilmesini, merkeziyetçilikten vazgeçilmeksizin bireysel yaratıcılık ve insiyatife daha fazla yer verilmesinin ve böylece de sosyalist demokrasinin uygulanan bilimsel-teknolojik devrimle daha da ileriye götürülmesinin gerekleri üzerinde de durdu.

Kongre sırasında 2. Papa suikasti davası yeni sonuçlanmıştı ve Antonov'da Bulgaristan'a gelmek üzereydi. BKP delegelerinin yanısıra Italyan ve Fransız Komünist Partilerinin sözcüleri de Kongre'de Papa suikastiyle Bulgaristan'a ve genelde sosyalist ülkelere karşı bir haçlı seferi açılmaya çalışıldığını ama bunun başarılmadığını belirttiler.

Kongre sırasında gerek Bulgar yoldaşlardan ve gerekse de dünyanın çeşitli ülkelerinden gelmiş birçok temsilci Sol Birlik'e önceden beklemediğimiz bir ilgi gösterdi. Sol Birlik hakkında ayrıntılı bilgi sahibi olmak isteyenler olduğu gibi, onun kuruluş çalışmalarını yakından izlemiş ülke temsilcileriyle de karşılaştık. Herkesin görüş birliğinde olduğu nokta; Sol Birlik'in daha da gelişmesi ve güçlenmesinin gerektiğiydi. **"Türkiye'nin geleceği Sol Birlik'tedir. Büyük bir adım attınız ama daha da ileri gitmelisiniz"** en fazla söylenen sözlerdi denilebilir.

Sofya Radyosu Türkçe Bölümü Sol Birlik olarak bizlerle bir söyleşi yaptı. Söyleşi üç sorudan oluşmaktaydı: BKP Kongresi'nden izlenimleriniz, Bulgaristan'ın dış politikası ve Balkanlar'daki silahsızlanma üzerine düşünceleriniz, Türkiye'de insan haklarının çiğnenmesi ve özellikle de Kürt halkına yapılan baskılar nelerdir?

Kongre çalışmalarının bir parçası olarak Sofya içinde çeşitli yerlerde geniş toplantılar düzenleniyordu. Kongreye katılan bazı delegasyonlar da burada parti üyelerine hitap ediyorlardı. Bunlardan bir tanesi de Sofya Orduevi'nde yapıldı. Burada Irlanda Komünist Partisi, Yeni Zelanda Sosyalist Birlik Partisi, Hindistan Komünist Partisi (Marksistler), Madagaskar Bağımsızlık Kongresi Partisi, Mali Demokratik Birliği Partisi ve Danimarka Işçi Partisi'nin yanısıra Sol Birlik de bir konuşma yaptı.

Sol Birlik adına yapılan konuşmanın giriş bölümünde barışı korumanın ve SSCB'nin 2000 yılına kadar dünyanın nükleer silahlardan arındırılması önerisinin önemi belirtildikten sonra şöyle deniyordu:

"Bölgesel çatışmaları kışkırtan, silahlanmayı tırmandıran ve hatta sınırlı bir nükleer savaşın olabilirliğinden söz eden, insanlığın tüm geleceğini tehdit eden bu politikaya karşı barış için mücadele, barış için olabilecek tüm güçlerin birleştirilmesi büyük önem taşıyor. Türkiye ve T.Kürdistanı Sol Birlik'i olarak Sovyetler Birliği'nin, Bultaristan Halk Cumhuriyeti'nin ve tüm diğer sosyalist ülkelerin dünya barışı için mücadeledeki temel rollerini benimsiyor, destekliyoruz."

Bulgaristan'ın Balkanlar'ın nükleer silahların arındırılması önerisinin öneminin de vurgulandığı konuşma şöyle sürdü:

"Balkanlar'da silahsızlanma görüşmelerine katılmayan Evren-Özal yönetimi, diğer yandan Bulgaristan'a karşı düşmanca kampanyalar yürütmekten de geri durmuyor. Emperyalist güçlerle birlikte tezgahlanan Papa suikastinde Türk gizli servisi ve Türk faşistleri de yer aldılar. Buna rağmen Bulgaristan'ın Papa suikastinin arkasındaki güç olduğu yalanını dünyaya yaydılar. Geçenlerde sona eren 2. Papa suikasti mahkemesi ise tüm cabasına karşın Bulgaristan ve Sovyetler Birliği'ni suçlayacak hiçbir kanıt bulamadı. Bu olayın ardındaki karanlık güçler açığa çıkartılamadı ama Türk faşistlerinin rolü artık inkar edilemeyecek kadar açıktır.

Bir diğer konu da ülkemizdeki faşist yönetimin, Bulgaristan'da bir bölüm yurttaşa baskı yapıldığı gerekçesiyle insan hakları dersi vermeye kalkışmasıdır. Ülkemizde en temel insan hakları bile tanınmaz iken, bir insanlık suçu olan işkence devlet politikası haline getirilmişken, Kürt halkına karşı ilan edilmemiş bir savaş uygulanırken ve üstelik tüm bunlar başta Af Örgütü olmak olmak üzere çeşitli uluslararası kuruluşlar tarafından da belgelenmiş iken; Evren-Özal yönetiminin demokrasi ve insan hakları dersi vermeye kalkması ikiyüzlülüktür."

Konuşmanın geri kalan bölümünde ülkemizdeki baskılar, T.Kürdistanı'nda estirilen terör, demokrasiye geçiş oyunu açıklandı. Sol Birlik'in neden kurulduğu ve program hedefleri hakkında bilgi verildi.

Konuşma şu cümlelerle sona eriyordu:

"Yoldaşlar; kongrenizi Sol Birlik adına yeniden selamlar ve Bulgaristan halkı ve tüm insanlık için daha iyi bir gelecek kurmak doğrultusunda önemli kararlar alacağına olan inancımızı bir kere daha belirtiriz."

Kongre sırasında verilen aralarda Dimitrof'un mozalesine gidilip saygı duruşu yapıldı ve çelenk konuldu. Sofya'da Lenin'in 100. doğum yılı nedeniyle dikilmiş olan Lenin anıtına da konuklar birlikte çelenk koydular.

Bulgaristan Halk Cumhuriyeti kısa sürede önemli atılımlar yapmış durumda. Gelişmiş tarımının yanısıra sanayi üretimi olarak da dünya ülkeleri arasında adı geçen bir ülke durumunda. Buna karşın gelişmiş sosyalizmin inşaasında halen eksikleri olduğunu belirtiyor ve bilimsel-teknolojik devrimin ekonomiye geniş olarak uygulanmasının önemini sürekli vurguluyorlar. Herşey Bulgar halkının daha iyi bir gelecekte yaşaması ve insanlığın gelişimine daha büyük katkılarda bulunabilmesi için düşünülüyor.

Bulgaristan'tan ayrılırken daima hatırlayacağımız, Türk ve Kürt halklarına iletmemiz gereken bir sözü yeniden düşündük:

"Tarih bizi komşu yapmış. Bunu daha iyi değerlendirelim."

Reagan yeni saldırılar peşinde

Reagan yönetiminin Somoza artığı karşı-Devrimci Contralara vermek istediği, ancak giderler bütçesine dahil etmek istemediği 100 milyon dolarlık askeri yardım önerisi ABD Temsilciler Meclisinde rededildi. Sözkonusu yardımı görüşmek üzere 15 Nisanda toplanan Temsilciler Meclisi, yardımın giderler bütçesine dahil edilmemesi önerisini kabul etmedi.

Karşı-Devrimci Contraları doğrudan finanse eden Reagan yönetimi, Nikaragua devrimini boğmak, Sandinist yönetimi devirmek amacıyla 81'den beri Contralara verdiği 70 milyon dolarlık **"yardımı"** az bularak, 100 milyon dolara çıkarmak istemişti. Bilindiği gibi Reagan yönetimi, bu **"yardımı"** mart ayında kongreden geçirebilmek için yoğun bir çaba sarfetmiş, konu Temsilciler Meclisinde ele alınmıştı. Temsilciler Meclisinde 210'a karşı 222 oyla rededilmiş, daha sonra senatoda görüşülen **"yardım"** 47'ye karşı 53 oyla kabul edilmişti.

Reagan yönetiminin giderler bütçesini büyük olasılıkla rededeceği dikkate alınacak olursa, öngörülen yardım da otomatikman düşmüş olacak. Geçtiğimiz ayın sonlarında, Honduras Devlet Başkanı Jose Azcona ile görüşen Reagan'ın Orta Amerika özel temsilcisi Philip Habib'in sorunu diplomatik yollarla çözmek istediklerini belirtmesi, Nikaraguanın Kontadora barış planın kabul etmesi halinde Contralara yardımı durduracaklarını açıklaması, yukarda ifade etmeğe çalıştığımız kanıyı kuvvetlendiriyor.

Dünya barışını sürekli tehdit eden, kudurganca savaş çığırtkanlığı yapan, devlet terörizmini dış politikasının ana çizgisi haline getiren Reagan yönetimi, Nikaragua Devrimini daha doğuşunda tüm hışmıyla boğmaya çalıştı. Nikaraguayı çok yönlü bir ablukaya aldı. CIA uzmanları karşı Devrimci Contraları eğitti. Reagan yönetimi, karşı-Devrimcilere ve Honduras yönetimine bolca askeri yardım ve savaş malzemesi gönderdi. En son mart ayında **"Nikaragua Hondurasa saldırıyor"**yaygarasını kopartarak, bu bahaneyle Reagan yönetimi Honduras hükümetine 20 milyon dolarlık acil askeri yardımla, karşı-Devrimci Contralara destek amacıyla çok sayıda nakliye helikopteriyle pilot göndermişti.

Reagan yönetimi, yeni politik bir manevrayla sorunu askeri yollarla çözmek istemediğini, diplomatik yollarla çözme eğiliminde olduklarını usta bir sahtekarlıkla ifade ederek, Kontadora grubu ülkeleri (13 Latin Amerika ülkesi) üzerinde daha çok etkili olmağa çalışıyor. Çoğu ABD'nin dümen suyunda giden bu ülkeler grubu, kimi açıklamalarında Honduras'a karşı Sandinist yönetimin tutumunu eleştirmiş, Nikaragua'yı kendilerinin öngördüğü bir barış anlaşmasını imzalamaya zorluyor. Sözkonusu grup ülkelerinden Meksika, Kolombiya, Panama geçtiğimiz ay içinde hem Orta Amerika ülkelerine çağırıda bulunarak, 6 haziranda öngörülen konferansa katılmalarını istemiş, hem de Reagan yönetiminden Contralara verilmesi düşünülen 100 milyon dolarlık yardımın geciktirilmesini istemişti.

Dünya jandarmalığını üstlenmiş olan ABD emperyalizmi, Nikaragua devriminde olduğu gibi şanlı Vietnam ve Küba devrimlerini de hem çok daha azgınca boğmaya çalışmıştı. Ancak tüm saldırı ve çok yönlü baskılarına rağmen, muzaffer Vietnam ve Küba devrimleri karşısında yenilgiye uğradı. Yenildikçe kudurganlaşan ABD emperyalizmi, Nikaragua devrimi karşısında da yenilgiden kurtulamıyacaktır.

Ne Reagan yönetiminin çok yönlü baskıları, politik sahtekarlıkları ve de diktatör Somoza artığı karşı-Devrimci Contraları eğiterek silahlandırıp Nikaragua üstüne salması, ne de ABD emperyalizminin uşağı Honduras yönetiminin provokasyonları Nikaragua Devrimini yokedebilir. Çünkü devrimi herşeyden önce, ateşle yurtsever ruhuyla tüm Nikaragua halkı, Sosyalist ülkeler ve tüm dünya barış gücü koruyor.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

İŞÇİLER ÜSTÜN GELECEKTİR

Uzun zamandır sürmekte olan Demirdökümde yetkili sendika sorunu geçtiğimiz günlerde, sendika tarihinde son derece ilginç bir şekilde sonuçlandı. Faşist devletin **"bağımsız mahkemeleri"** (!) nin yetkili olarak belirlediği sendikanın tek bir üyesi bile yoktur. Sendikal referandum hakkının neden yasaklandığı şimdi daha açık bir şekilde gözler önündedir.

Bilindiği gibi Çelik-Iş'le birleşme kararı alan Dev-Maden-Iş'e üye Demir-Döküm işçileri daha sonra bu sendikadan istifa ederek Otomobil-Iş'e üye olmuşlardır. Böylelikle Çelik-Iş'in tek bir üyesi bile kalmamıştır.

Bunun üzerine Otomobil-Iş şube yöneticileri; işçilerin tamamı Otomobil-Iş üyesi olduğundan toplu sözleşme için yetki talebinde bulunmuştur. Ancak Çelik-Iş'in itirazı üzerine Demirdöküm işçilerinin kaderi sürümcemeye bırakılmıştı.

Uzunca bir mahkeme döneminden sonra yetki Çelik-Iş'e verilerek, işçiler arasında tedirginlik yaratılmaya çalışılmıştır. Yetkinin Çelik-Iş'e verilmesinde dayanılan biricik **"gerekçe"**(!) işçilerin Çelik-Iş'ten istifa edip Otomobil-Iş'e üye oluşundan üç ay geçmeden sendika yöneticilerinin işvereni toplusözleşmeye çağırması!. Kuşkusuz bu **"bürokratik"**, **"hukuki"** bir mesele olsa bile, 800 kişiden tek bir üyesi dahi bulunmayan bir sendikanın yetkili kılınması mümkün değildir. Açıktır ki, faşist bir anayasanın yargı kurumları da ondan farklı olmayacaktır. Nitekim öyle de olmuştur.

SENDİKANIN TUTUMU

Bu durum karşısında sendikanın tutumu ise, söz konusu meseleyi yeni sözleşme dönemine (mayıs) kadar oyalaması, zaman kazanma yoluna başvurmak olmuştur. Yani tastamam bir sendikalist mantık..

Burada gözardı edilen en önemli sorun Demirdöküm işçilerinin yıllardır mücadele ederek elde ettikleri değerlerin hiçe sayılması ve işçileri belirsizlik içinde oyalamaya çalışmaktır.

Şimdiden şunu söyleyebiliriz ki, yeni sözleşme dönemi olan Mayıs ayı gelip çattığında Otomobil-Iş'in yetki istemi karşısında, yine Çelik-Iş'in itirazı ile karşılaşacak ve Demirdöküm işçileri yine, yeni bir sürünceme dönemine girecektir. Işte size çok iyi hazırlanmış bir SENDİKAL SENARYO.

NE YAPMALI?

Sorunu görüşüp tartıştığımız işçi arkadaşların yönelttikleri ortak soru; **"peki ne yapmalıyız?"** Işte asıl sorun da budur.

Şunu hemen belirtelim ki, politik saldırılar ancak ve ancak politik araç-gereç ve mücadele yöntemleri ile püskürtülebilir. Bunu biraz açmak gerekirse, Demirdöküm işçileri; işverenin ve onun siyasi temsilcisi faşist cuntanın yöneltebileceği saldırıları ve tezgahlayacağı bütün senaryoları boşa çıkarılabilmesi için fabrikanın tüm ünite ve birimlerinde örgütlenerek üretimde tayin edici duruma gelinmelidir. Yoksa işveren, ne işçilerin ve ne de sendikanın muhalefetini hiç bir şekilde ciddiye almayacaktır. Demirdöküm işçileri üretim temeli üzerinde örgütlenip, hem kendi aralarında hem de yöredeki diğer fabrikalarda sıkı bir birliği yaratmadıkça, işverenin çok yönlü saldırılarını püskürtmesi oldukça zordur. Inancımız odur ki, Demirdöküm işçileri bu sorunun da üstesinden gelecek mücadele ve deney birikimine sahiptir. Ve bu sorunu da aşabilecek gücü muhafaza etmektedir.

OLGUN ERTEM
Nisan 1986

1 Mayıs 100 Yaşında

Baştarafı 1. sayfada

Dünyanın birçok ülkesindeki işçilerin, sınıf kardeşlerimizin deneyimi bize şunu gösteriyor: Burjuvazi hiçbir zaman ve hiçbir yerde işçi sınıfına kendiliğinden birtakım haklar vermemiştir. Bugün ABD, Federal Almanya, Fransa vb. gibi gelişmiş kapitalist ülkelerde işçi sınıfı önemli haklara sahipse, bu ülkelerde bir sendikanın kapatılıp yöneticilerinin idamla yargılanması düşünülemeyecek birşey ise bu, burjuvazinin kendiliğinden verdiği bir hak değil, işçilerin yıllarca mücadele ederek aldıkları ve bugünkü örgütlülükleri ve güçlülükleriyle de korudukları bir haktır.

12 Eylül 1980'den önce Türkiye'deki hükümetler 1 Mayıs'ın işçi sınıfının birlik ve dayanışma günü olarak kutlanmasını engelleme ve özünü boşaltma çabalarına rağmen DİSK önderliğindeki işçi sınıfının ve tüm demokrasi güçlerinin birlikte davranması bu 50 yıllık yasağı kırmış ve 1 Mayıs, 1976'da kitlesel olarak kutlanmıştır.

Geçen 50 yılda her 1 Mayıs öncesinde işçi semtlerini kuşatan, ilericileri tutuklayan ve hatta ağır hapis cezalarına çarptıran burjuvazi ve tüm diğer gerici güçler işçi sınıfı ve emekçi halkın 1976'daki kazanımını engelleyememiştir.

Burjuvazi atmak zorunda kaldığı bu geri adımın acısını 1 Mayıs 1977'de 1 Mayıs'ı kana bulayarak çıkarmaya çalıştı. Taksim Meydanı'nda 40'a yakın emekçi katledildi, yüzlercesi yaralandı. Ama 1 Mayıs yine önlenemedi. Bir yıl sonra 1978'de artık adı **"1 Mayıs Meydanı"** olarak anılan aynı alanda işçi sınıfı tüm emekçilerle birlikte kitlesel olarak kutladı 1 Mayıs'ı.

1978 sonrasında burjuvazinin baskıları arttı. Sıkıyönetim aracılığıyla kutlamalar engellenmeye çalışıldı. Yine işçi semtlerinde operasyonlar yapıldı, ilericiler tutuklandı ama 1 Mayıs kutlamaları engellenemedi. Nitekim 1979'da gerek Türkiye'nin çeşitli kentlerinde gerekse de ilk kez Türkiye Kürdistanı'nın Bitlis kentinde kitlesel olarak kutlandı.

12 Eylül darbesinin ilk saldırdıklarından bir tanesi de 1 Mayıs'tı. Faşizm işçi sınıfından, onun uluslararası birlik ve dayanışma gününde gücünü ve taleplerini ortaya sermesinden o denli korkuyordu ki; 1 Mayıs **"Bahar Bayramı"** olarak bile yasaklandı. 1 Mayıs'a yönelen bu saldırılar, işçi sınıfının kazandığı tüm haklarına ve örgütlerine karşı yöneltilen saldırının bir parçasıydı.

Altı yıllık diktatörlük koşulları işçi sınıfımızın mücadelesini durduramadı. O tüm elverişsiz koşullara karşın başarıyla sonuçlanan grev ve direnişler yaptı. Sınıfsal karakterine uygun olarak yenilgisini bile mücadele ederek yaşadı.

1 Mayıs'ın 100. yılında da sürmekte olan faşist diktatörlük koşullarında işçi sınıfımız ortama uygun eylem biçimleriyle 1 Mayıs'ı kutlamasını bilecektir.

Gaspedilen haklarımızı,

– Anayasa ve sendikalar yasasının değiştirilmesiyle kaldırılan sendikal hak ve özgürlüklerimizi,

– DİSK ve üye sendikalarının davasının durdurulmasını, onların özgürce çalışma hakkına sahip olmalarını,

– Başta TÖB-DER olmak üzere tüm çalışanların kapatılan yığın örgütlerinin açılmasını, grevli toplu sözleşmeli sendikal haklarının tanınmasını,

– Cunta ve Yüksek Hakemler Kurulu tarafından gaspedilen emeklilik, kıdem tazminatı, işçi sağlığı, iş güvenliği, ücretli izinler, iş garantisi, 1 Mayıs gibi haklarımızı,

– İşten atılan işçilerin işe alınmasını ve kara listelerin kaldırılmasını,

– İşçi ücretleri, memur maaşları, emekli maaşları ve asgari ücretin, satınalma gücünü köklü olarak artıracak şekilde yeniden düzenlenmesini istiyoruz.

Haklarımızı mücadele ederek almıştık. Burjuvazi onları gaspetti. Onları yeniden mücadele ederek, yasakları ve baskıları kırarak alacağız.

SOL BİRLİK

FİDEF 10. Kurultayı Toplandı

FİDEF 10. Kurultayı, 26-27 Nisan'da F.Almanya'nın Essen kentinde, **"Dünyada Barış, F.Almanya'da Eşit Haklar, Türkiye'de Demokrasi"** belgileri altında toplandı. Delegelerin ve konukların coşkuyla dile getirdikleri, **"Yaşasın Sol Birlik"** sloganı, kurultayın belirleyici önemli belgilerinden biri oldu.

F.Almanya ve Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden çok sayıda kişi, kuruluş, örgüt, parti temsilcisinin izlediği kurultayda, aralarında Afrika Ulusal Birliği (ANC) temsilcisi ve Prof. Server Tanilli'nin de bulunduğu 14 konuk konuşma yaptı.

F.Almanya'daki koşullar, Türk ve Kürt göçmen işçilerin ve emekçilerin yaşama ve çalışma koşulları, yabancı düşmanlığı, eşit haklar istemi konularında ayrıntılı değerlendirmelerin yer aldığı GYK Çalışma Raporu'nda, barış mücadelesine geniş yer verilerek; Türkiyeli işçilerin ve ailelerinin barışa ilgilerini yükseltebilmenin önemi üzerinde duruluyor, çok yönlü çalışmalara işaret ediliyor.

FİDEF GYK Çalışma Raporu'nda **"Türk ve Kürt halkının birlikte mücadele geleneği, Sol Birlik'le daha ileri düzeylere ulaşmıştır."** değerlendirmesi yapılıyor.

FİDEF, 10. Kurultayı, başta, 1986 Barış Yılı'nda barış hareketi eylemlerine aktif katılma; toplumsal yaşamın her alanında eşit haklar; halklar arasında düşmanlık yaratan Neo-Nazi ve Türk Federasyonu gibi ırkçı, faşist örgütlerin yasaklanması; idamlara, işkencelere, Kürt halkına yönelik baskılara ve genel af istemiyle yükseltilen kampanyaya aktif destek sağlamak; DİSK'li işçilerin, sendikalı, sendikasız tüm işçi ve emekçilerin 1 Mayıs Birlik-Mücadele-Dayanışma gününü DİSK Genel Başkanı A.Baştürk'ün şahsında bir telgrafla kutlamak konularında olmak üzere bir dizi kararlar alarak çalışmalarını tamamladı.

Evren'in anayasası delinecektir

Baştarafı 1. Sayfada

müştür. Rejimin sözcüleri ve baş destekçileri dışında kimse bu paçavraya sahip çıkmamaktadır. Kukla Danışma Meclisi'nin Anayasa Komisyonu üyeleri arasında dahi, bugün anayasayı savunmaya cesaret edemeyenler vardır. Kısa sürede böylesine yıpranan bir anayasayı deldirtmemek kimsenin harcı değildir.

12 baroya bağlı 474 avukatın geçtiğimiz ay TBMM'ye verdikleri ortak dilekçenin sonuç bölümünde, **"Biz avukatlar anayasa dahil hiçbir hukuk düzenlemesinin 'dokunulmaz değiştirilemez kurallar' olduğunu kabul edemiyoruz"** denildi. Nokta dergisinin çeşitli siyasi görüşlerden 100 kişi arasında yaptığı anket, aralarında politikacı, bilim adamı, hukukçu ve yazarların yer aldığı bu kişilerin, yüzde 79'luk ezici bir çoğunlukla anayasanın değiştirilmesi gerektiğine inandığını gösterdi. Demokratik koşullarda yapılacak bir referandumun bundan farklı bir sonuç vermeyeceği açıktır. SHP Genel Sekreteri Mustafa Timisi, anayasanın **"büyük bir hızla yıprandığını"** ve değiştirilmesi gerektiğini ifade etti.

Anayasanı muhtevası üzerindeki tartışmalar bir yana, hazırlanma ve yürürlüğe konulma biçiminin gayrimeşruluğu konusunda neredeyse herkes hemfikir. Anayasanın gayrimeşruluğu toplumca tescil edilmiştir. Bu gayrimeşruluk, cuntanın bütün tasarrufları için, Anayasa ve temel yasalarla kurumlaştırdığı rejimin tümü için aynen geçerlidir. Anayasa gibi, Evren'in cumhurbaşkanlığı da meşru değildir. Her ikisinden de kurtulmadan, diktatörlük alaşağı edilmeden, bugünkü **"demokrasicilik"** oyunu dahi uzunca süre oynanamaz; nerde kalkı ki demokrasi kazanılabilsin!..

Ancak, anayasa değişikliğinden yana olan her kesimin kendine göre bir hesabı, bir sınırı var. Bunu da unutmamalı. Demirel ve çevresi için bugünkü tüm parlak sözlere, demokrasi havariliğine rağmen, eski burjuva politikacılarına konan yasaklar kaldırılırsa, fazla sorun kalmayacaktı. SHP'nin anayasa değişikliği istemi de bir yere kadardır. Bugünkü zorbalık yasasının bir an önce çöpe atılması için nasıl yığınların daha etkin bir mücadelesi gerekliyse, demokratik bir anayasanın yapılması, tüm temel hak ve özgürlüklerin garanti altına alınması, eski anayasalarda da var olan, işçi sınıfını ve Kürt halkını baskı altına alan anti-demokratik, şoven sınırlamaların kaldırılması, yine yığınların aktif, zorlu mücadelesine bağlıdır.

474 Avukatın ortak istemi:

Baştarafı 1. sayfada

İstanbul, Kocaeli, Sakarya, Ankara, Diyarbakır, Bursa, Izmir, Antalya, Zonguldak, Adana, Edirne, Çanakkale barolarına bağlı avukatlar, dilekçelerinde demokrasi, hukuk devleti ve barıştan yana olduklarını belirtiyor, ülkemizde insan haklarına saygı gösterilmesini ve düşüncenin suç olmaktan çıkarılmasını istiyorlar. Türkiye taraf olduğu uluslararası sözleşmelere uymalıdır, bizim insanlarımız da en az bu sözleşmelere taraf ülkelerin insanları kadar özgürlüğe layıktır, diyorlar.

Dilekçede, 12 Eylül Anayasasının neden değişmesi gerektiği açıklanıyor ve şöyle deniyor:

"Biz avukatlar, anayasa dahil, hiçbir hukuk düzenlemesinin 'dokunulmaz değiştirilemez kurallar' **olduğunu kabul etmiyoruz."**

Dilekçede, bugün kalıcı kılınmaya çalışılan faşist devlet yapısı, **"otoriter devlet görüşüne denk düşen siyasi kavrayış"** olarak nitelenip eleştiriliyor ve şu görüş ve istemler dile getiriliyor:

"Devlet kavramında 'kutsal devlet' kavramı yerine 'demokratik sosyal hukuk devleti' kavramı kabul edilip özümsenmelidir.

"İşkence iddialarını soruşturmak amacıyla parlamento bünyesinde bir komisyon kurulmalı, bu komisyonun çalışma raporu belgeleriyle yayınlanmalıdır.

"Hangi gerekçeyle getirilmiş olursa olsun, kişiden iradesi dışında ifade almaya yönelik gözaltı süresini uzatan düzenlemeler iç hukukumuzdan çıkartılmalı, bu sürenin 24 saati geçemiyeceği benimsenip yargı kapsamına alınmalıdır".

Libya halkı ABD'li saldırganlara baş eğmeyecek

Baştarafı 1. sayfada

ABD yönetimi Libya'ya karşı giriştiği saldırı ile övünüyor, bunu bir zafer sayıyor. Ne var ki, bağımsız bir ülkeye karşı girişilen bu korsanlık ABD'ne politik olarak çok şey kaybettirdi. ABD'nin Avrupa'daki müttefikleri bile -Ingiltere dışında- saldırıyı olumsuz karşıladılar. Reagan yönetiminin sorumsuz ve maceracı tutumu, müttefikleri tarafından bile kuşku ve endişe ile izleniyor. Bu son olay da NATO içindeki çelişkileri derinleştirecektir.

Sosyalist ülkeler ve 100'ü aşkın ülke saldırıyı kınadı ve Libya'dan yana destek ve dayanışmalarını dile getirdiler. Ortadoğu'da ve genel olarak islam dünyasında tepkiler çok daha sert oldu. Bu ülkelerde kitlelerdeki anti-emperyalist duygular bu olayla bir kez daha kamçılanmış, ABD emperyalizmine karşı nefret peryalizmine karşı nefret yükselmiştir. ABD ve Ingiliz diplomatları birçok Ortadoğu ülkesinde barınamaz hale geldiler. Bölgeye yönelik ABD politikasının iflas ettiği açıktır. Bu sorumsuz ve saldırgan yönetim dünyada giderek yalnızlaşmakta, tecrit olmaktadır.

ABD emperyalistleri ve özellikle Rambo'luğa özenen Reagan yönetimi ise ne geçmişten ne de günümüzde iflas eden politikalarından ders almışa benzemiyorlar. Reagan tehditler savurmaya devam ediyor. Suriye ve Iran'ı da cezalandırmaktan söz ediyor. Öyle anlaşılıyor ki gözü dönmüş ABD emperyalistleri hala kuvvet yoluyla uluslararası sorunlara kendi özlemlerine göre yön verebileceklerini sanıyorlar. Bu dünyamız için son derece tehlikeli bir politikadır.

Bu saldırı için bir NATO üssünün kullanılmış olması da NATO'nun nasıl ABD'nin çıkarları için başka halklara ve ülkelere karşı kullanılabileceğini somut olarak gösteriyor. NATO Başkomutanı Rogers'in saldırıyı planlayan kişi olması ise işin diğer önemli yanı. Bir ABD'li generalin komutasında olan NATO güçleri, yarın da bir başka bağımsız ve bloksuz ülkeye karşı böylesine kullanılabilir. ABD bu örgütü ve NATO ülkelerini her an olup bittilerle karşı karşıya bırakabilir. Bu olay, Türkiye'deki NATO ve ABD üslerinin, yalnız sosyalist ülkelere karşı değil, diğer Ortadoğu ülkelerine karşı da bir saldırı rampası olduğuna dair öteden beri ısrarla dile getirdiğimiz görüşlerin ne derece doğru ve haklı olduğunu bir kez daha gösteriyor.

ABD uşağı Evren-Özal kliği ise, bu olayda da ABD'nin saldırgan tutumunu açıkça dile getirmekten, kınamaktan kaçındı ve yuvarlak sözlerle durumu geçiştirmeye çalıştı. Hükümet adına yayınlanan bildiride, üstelik **"terörizm"** üzerine uzun uzun laf edilerek Libya'nın terörizmi desteklediğine ilişkin ABD görüşüne hak verir bir üslup kullanıldı.

ABD uşaklarının mazlum halklardan değil, emperyalistlerden yana tutum alması ilk değildir. Bu çevreler, Cezayir kurtuluş güçlerine karşı da Fransız emperyalistlerinden yana tavır almışlar ve kurtuluş savaşçılarını **"asiler"** diye nitelemişlerdi. Görülüyor ki, bugün de, Islam ülkeleriyle geliştirilmeye çalışılan ilişkilere ve bol bol edilen sahte **"dostluk"** sözlerine rağmen tutumlarında hiçbir değişiklik yoktur.

Oysa Türk ve Kürt halkları bu saldırıyı nefretle karşılıyorlar ve kardeş Libya halkına karşı derin bir dostluk ve dayanışma duygusu ile dolu olan kitleler Evren-Özal kliğinin bu uşaklık politikasını da nefretle karşılıyor ve tepki gösteriyorlar.

Onurlu bir politika gütmek için, ülkeyi olup bittilerle karşı karşıya bırakmamak, kardeş halklara karşı bir saldırı rampası olmaktan kurtarmak için, öncelikle ABD ile bağımlılık ilişkilerine son vermek, NATO'dan çıkmak, Türkiye ve Kürdistan'daki ABD ve NATO üslerini kaldırmak zorunludur.

İsmail Beşikçi'ye özgürlük!

Baştarafı 1. sayfada

Hala zindanlarda olan politik tutuklulardan biri de Dr. İsmail Beşikçi'dir. Beşikçi şu anda Gaziantep cezaevindedir, dışarıya sızan bilgilere göre sağlı durumu iyi değildir. O da 12 Eylül döneminde pek çok politik tutuklu gibi ağır baskı ve işkencelere uğradı.

Beşikçi'nin üstündeki baskılar, elbet, salt bu faşist döneme özgü de değil. Bu değerli bilim adamı, daha 1960'lı yıllarda Erzurum'daki Atatürk Üniversitesi'nde asistanken, Kürdistan'ın ekonomik ve sosyal durumunu konu edinen bir araştırma yaptığı, Kürt halkından adını verek söz ettiği için gerici ve şoven çevrelerin gazabına uğradı. Üniversiteden atıldı, koğuşturuldu ve tutuklandı. 1974 affından yararlanarak serbest bırakıldı; ama bu kez de diğer bir incelemesi yüzünden 1979 yılında mahkum edildi ve yeniden tutuklandı. Cezaevindeyken İsviçre Yazarlar Birliği Başkanı'na yazdığı bir mektupta Kürt halkından sözettiği ve baskıları eleştirdiği için 1981 yılında yeniden 10 yıla mahkum edildi.

Beşikçi'ye yapılan baskılar, verilen cezalar, faşist rejimle birlikte **"Türkiye tipi demokrasi"**nin ne menem birşey olduğunu da anlamaya yetiyor. Beşikçi herhangi bir terör olayına bulaşmamıştır, **"gizli bir örgüt"** üyesi de değildir. Bunca baskıya uğramasının nedeni yalnızca yazdığı kitaplar, savunduğu görüşlerdir.

Beşikçi'ye yapılan baskılar, Türkiye'de gerici, şoven güçlerin Kürt halkına yönelik zorbalık politikasının da bir göstergesidir. Bir Türk bilim adamının Kürtlerden söz etmesi bu çevreleri çileden çıkarıyor. Onu susturmak, yok etmek için her yolu ve yöntemi olağan görüyorlar.

Beşikçi, egemen sınıfların Kürt ulusal sorunu konusunda yarattığı tabuyu kırmaya çalışan yürekli, onurlu bir bilim adamıdır. O'nun bugün de hala zindanda tutulması diktatörlüğün sahte demokrasi maskesini düşürmeye tek başına yeter.

İlerici güçler Beşikçi'ye daha da sahip çıkmalı. Ülkemizin bilim adamları, yazarları -ki Beşikçi Türkiye Yazarlar Sendikası'nın da 'bir üyesidir- Beşikçi'ye sahip çıkmalı.

Zulüm ve baskı karşısında Beşikçi gibi yüreklice konuşan biri cezaevinde yalnız bırakılmamalı.

Avustralya'da Sol Birlik ile dayanışma gecesi

Baştarafı 1. sayfada

na John Percy ve Avustralya Sosyalist Partisi adına birer konuşma yapıldı. Geceye Avustralya'dan birçok milletvekili, parti, sendikanın yanısıra Sol Birlik de bir mesaj gönderdi. Sol Birlik mesajında Avustralya'da yaşayan Türkiyeli emekçiler ve aydınların Türk ve Kürt halklarının mücadelesine gösterdikleri dayanışmaya büyük değer verildiği belirtildi.

Avustralya Sosyalist Partisi adına yapılan konuşmada da, Türkiyedeki cuntanın, ABD emperyalizminin bekçiliğini yapmak için iş başına geldiği, ülkeyi ABD ve NATOnun nükleer cephaneliğine dönüştürdüğü ifade edilerek, **"Sol Birlik Türkiye ve Türkiye Kürdistanında faşist cuntaya karşı muhalefetin genişlemesinde önemli bir rol oynuyor. Sol Birlik işçi sınıfının daha geniş demokrasi güçlerine öncülük etmesinin olanağını arttırıyor."** denildi.

Gıda Işçileri Sendikası adına mesaj getiren David Grove ise **"Türkiye ve Türkiye Kürdistanı Sol Birliği dünyanın herhangi bir yerindeki bölünmüş sol için iyi bir örnektir. Mücadelenizi destekliyor, Sol Birliğin sağlanması için çabanızı takdir ediyor ve mücadelenizle dayanışma içinde olduğumuzu belirtirim"** dedi.

Dayanışma gecesi, Filistin, Tamil, Timorlu, Aboriginal, Kürt ve Türk uluslarının sanatsal etkinlerini kapsayan zengin bir kültür programıyla sona erdi.

100. Yılında 1 Mayıs

"Bazı tarihler vardır, unutulmaz! Belki biz görmemişizdir, yaşamamışızdır. Belki de başka bir ülkede doğmuştur. Fakat öylesine derin ve kalıcı izler bırakmıştır ki, yüzyıllar sonra bile, sanki yaşamışcasına hatırlanır. Artık etle kemik gibi varlığımızdan ayrılmaz bir parça olmuştur. Onu yoketmeye, karalamaya veya saptırmaya çalışmak mümkün değildir."

İşçi sınıfının mücadele tarihinde 1 Mayıs, ne bir başlangıç, ne de bir sonuçtur. 1 Mayıs, dünya emek ordusunun her hangi bir **"ulusal müfrezesinin"** zaferi de değildir. **"Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!"** çağrısına en çok yakışan, renkleri, ırkları, dilleri, dinleri aşarak cevap veren bir semboldür 1 Mayıs. Bu sembol 100 yıl önce Şikago'da yaratıldı.

1 Mayıs 1886'da Odun Yükleyicileri Sendikası, 8 saatlik işgücü için, 6000 işçinin katıldığı bir toplantı yaptı. Hemen yakında Mc Cormik Harvester makina fabrikası da grevdeydi. Bütün Amerika'da 80 bin işçi, aynı gün greve gitmişti. Merkez Emek Birliği, 8 saatlik işgünü için genel grev çağrısında bulunmuştu. İlk işçi Şikago'da öldü. Ordu ve polis grevin üstüne sürülmüştü. 8 işçi de tutuklandı.

Bu Şikago'lu 8 işçi yargılandılar. İçlerinde Merkez Emek Birliği yöneticilerinden Spies de vardı. Mahkeme jürisi Oscar Neebe'yi 15 yıla, öteki 7 işçiyi ölüme mahkum etti. Mahkeme kararının açıklanmasından hemen önce, Spies **"son söz"** olarak şunu söylüyordu: **"Bir sınıfın temsilcisi olarak, bir başka sınıfın temsilcilerine karşı konuşuyorum..."** Bu, mahkemeye karşı **"hukukun"** ne olduğunun ilanıydı. İşverenlerin sözcüsü **"Chicago Tribune"** gazetesi, **"jüri doğru karar verdi. 100 bin dolar bulup kendilerine halkın yürekten teşekkürü olarak verilmelidir..."** (20 Ağustos 1886) diye yazıyordu.

Spies'in savunması işçi sınıfı tarihinde bir abide gibi durur: **"Devletin amacı, sadece, Haymarket trajedisi, işçi hareketinin önderlerini öldürmek için bahane olarak kullanmasından ve böylece işverenlerin 8 saatlik işgücü hareketini yoketmek istemelerinden ibarettir. Mahkemede asıl yargılanması gereken, polisin ve savcılığın, uygulayıcı organlar olarak üstlendikleri bu amaçlardır... Eğer bizi asarak işçi hareketini yokedebileceğinizi sanıyorsanız, asın! Burada sadece bir kıvılcım yok etmiş olacaksınız. Önünüzden, arkanızdan, her yerden yeni alevler fışkıracaktır. Bu, yerin altından gelen bir yangındır, onu söndüremeyeceksiniz..."**

Bütün dünyada işçiler **"Şikago İşçileri"** ile dayanışma grevine gittiler. Fransa, Rusya, Hollanda, İtalya ve İspanya'da dayanışma grevine 600 bin işçi katıldı. Yardımlaşma ve dayanışma eylemleri, bütün dünya işçilerini birleştirdi. Spies dahil 5 işçinin idam edilmesi önlenemedi. İşçi sınıfı bu kahramanlarını, Amerikan tarihinde o güne kadar görülmemiş büyüklükte 500 bin kişinin katıldığı bir törenle kalbine gömdü.

Bu eylem 8 saatlik işgünü mücadelesini bütün dünyaya yaydı. Amerika Çalışma Federasyonu, her yıl 1 Mayıs' ta 8 saatlik işgünü için genel grev yapma kararı aldı. II. Enternasyonal 1890 yılında bütün dünya işçilerini 1 Mayıs grevlerine katılmaya çağırdı. Işçi sınıfının evrensel birliği ve dayanışması böylece eylem düzeyinde gerçekleşti. II. Enternasyonal 2. Kongresi 1891 yılındaki toplantısında. 1 Mayıs'ı geçici bir dayanışma günü olmaktan çıkarıp işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışmasını bileyen geleneksel ve her yıl kutlanan bir gün haline getirdi.

Böylece 1 Mayıs'ın dünya işçilerinin birleşme ve dayanışma günü olarak gelenekselleşmesi, 1 Mayıs'ı sıradan bir gün olmaktan çıkarmış, bütün ülkelerde bir mücadele günü haline getirmiştir. 1 Mayıs, her defasında, işçi sınıfının kendini ortaya koyması, gücünü ve amaçlarını ilan etmesi olarak kutlanır.

1 Mayıs kutlamaları Türkiye işçi sınıfı tarihinde de önemli bir yer tutar. Ilk 1 Mayıs kutlamasının Osmanlı döneminde, işçi sınıfının nitel ve nicel olarak görece daha gelişkin olduğu Rumeli vilayetlerinde ve Üsküp'te 1906' da kutlandığını biliyoruz. Başkent Istanbul'da ilk 1 Mayıs kutlaması 1912 yılında gerçekleşti, ama aynı yıl Selanikte yapılan kutlama toplantısı, işçi hareketinin gücünü kanıtlamak bakımından daha çok önem taşıyordu. 1 Mayıs'ın bir **"işçi eğlencesi"** olarak değil de, anlamına uygun biçimde ilk kez kutlanışı 1921 yılına rastlar. Işgal altındaki Istanbul'da başta Tramvay Idaresi ve Haliç Tersanesi işçileri olmak üzere, ulaşım işçileri, işlerini bırakarak, mavi tulumlar giyip 1 Mayıs kutlamasına katılmışlar, yürüyüş yapmışlar ve hep birlikte Enternasyonal'i söylemişlerdir.

1922 yılında 1 Mayıs bu kez İstanbul, Ankara, İzmir gibi bir çok büyük şehirde yaygın ve kitle hareketleri eşliğinde kutlanmış, Türkiye Işçi Derneği ve Beynelmilel Işçi Ittihadı kutlamalara öncülük etmişlerdir. 1923 yılında yapılan 1 Mayıs kutlamalarında, burjuvazi işçi sınıfımızın üstüne yürümüş, işçi liderlerinden bazıları tutuklanmış ve bildiri dağıttığı gerekçesiyle Beynelmilel İşçi Ittihadı kapatılmıştır. 1923'de yapılan İzmir İktisat Kongresi 1 Mayıs'ı Bahar Bayramı ve resmi tatil ilan etmiş olmakla birlikte, işçi sınıfı kendi bayramını kendi bildiği amacına uygun olarak kutlamaya devam ettiği için 1923'ten itibaren ağır baskılara maruz kalmış, 1925 yılı kutlamaları nedeniyle işçi önderleri ve sosyalistler hakkında dava açılmış, altı kişi 7 yıl, altı kişi 10 yıl ve dört kişi de 15 yıla mahkum olmuştur. Daha sonraki yıllarda, çok ağır baskılar ve 1 Mayıs öncesine rastlayan geleneksel geniş tutuklamalar nedeniyle, yığınsal katılımla ve açık hava toplantıları biçiminde 1 Mayıs kutlaması yapmak mümkün olmamıştır.

Aradan 50 yıl gibi uzun bir süre geçtikten sonra 1 Mayıs 1975'te bir kapalı salon toplantısıyla yeniden ve 1976' dan itibaren de DİSK'in öncülük ettiği açık hava toplantıları ve mitingler biçiminde, sürekli kutlamaya başlamıştır. Elbette bu kolay olmamış, ağır baskı ve engellemelerin aşılması için işçi sınıfımızın-özellikle DİSK'in- kararlı bir mücadele yürütmesi, tehdit ve baskıları yiğitçe göğüslemesi sayesinde olmuştur, burjuvazi daha ikinci yığınsal kutlama olan 1977'de 1 Mayıs'a ve onun çağrıştırdığı sınıfsal tarihimize karşı tahammülsüzlüğünü, tarihimizde seyrek yaşanmış bir vahşetle açığa vurmuş, gizli devlet istihbarat örgütleri ve sivil faşist milislerin silahlı saldırısıyla 40'a yakın işçiyi öldürmüş, yüzlerce işçiyi de yaralamıştır. Bu vahşi katliama rağmen 1978 yılında işçi sınıfımız, daha sonra da genişleyerek, Türk-Iş'li işçileri, ilerici parlamenterleri, ülkenin aydınlarını ve bütün emekçilerin destek ve sempatisini alarak, bu kez adını değiştirdiği 1 Mayıs Meydanı'nda toplanmış, mücadele azmini kanıtlamıştır. 1977 ve 1978 kutlamalarına 500 bini aşkın işçi katılmıştır. 1979 ve 1980 yıllarında baskılar daha da artmış, sıkıyönetim aracılığıyla ordu kutlamaları engellemeye çalışmış, 1 Mayıs'tan haftalar önce başlayan operasyonlarla komünistler, ilericiler, sendikacılar yığınlar halinde tutuklanmış, sokağa çıkma yasağına rağmen 1 Mayıs kutlamaları engellenememiştir. Ayrıca, T.Kürdistanı'nda da 1 Mayıs'ın kutlanması önlenememiş, 1979 yılında ise ilk kez yığınsal olarak Bitlis'te kutlanmıştır. 1980 yılından sonraki faşist askeri rejim döneminde ise yığınsal 1 Mayıs gösterisi yapmak mümkün olmamıştır.

Bu kısa tarihçenin de ortaya koyduğu gibi, 1 Mayıs, işçi sınıfının mücadele azmini ve ulusal ve uluslararası birliğini ortaya koyduğu, sınıf mücadelesinin işçi sınıfından yana yorumunu özetlediği için, burjuvazi tarafından **"işçi haklarından"** bir hak olarak mütalaa edilmektedir. 1 Mayıs, işçi sınıfına şu veya bu demokratik haklardan biri olarak verilmemiş, işçi sınıfı tarafından, demokratik bir hak olarak kazanılmamıştır. Işçi sınıfı, evrensel mücadelesinin ve bu mücadele içindeki evrensel birliğinin adını koymuştur, hepsi bu kadar. Bunu **"hazmeden"** burjuva demokrasileri vardır. hazmetmeyenleri vardır. Bu, işçi sınıfının sorunu değildir. Tıpkı grev gibi, 1 Mayıs kutlaması da işçi sınıfı açısından sosyal nitelikli bir haktır. Bu hakkın kullanılmasında tek söz sahibi işçi sınıfının kendisidir.

Türkiye'nin 1 Mayıs kutlamalarına ilişkin, yukarıya aldığımız özetin özeti tarihi bu konuda burjuvaziyle işçi sınıfı arasında çok çetin bir mücadelenin geçtiğini ve bundan sonra da geçeceğini gösteriyor. İşçi hareketinin her yönden güçlenip, kendisi etrafında yaygın bir demokratik hareket oluşturabildiği dönemlerde, burjuvaziye sormaksızın ve burjuvazinin amansız tehditlerine, yığınsal katliamlarına rağmen, yarım milyonluk katılımlarla 1 Mayıs kutlamalarını gerçekleştirmeyi başarması, buna karşılık, bu ölçüde güçlü olmadığı uzun bir dönem boyunca 1 Mayıs'ı dar kapsamda ve illegal eylemlerle sürdürmesi, sorunun hangi bağlantılar içinde ele alınması gerektiğinin ipuçlarını vermektedir.

Burjuva demokrasilerinin işçi sınıfına tanıdığı, tanımak durumunda ve zorunda kaldığı **"demokratik haklar"** mevcuttur. Bu haklar, demokrasi ile kaimdir. En devrimci burjuva demokrasisi olan ve işçi sınıfının olanca aktif katılımını ve kahramanca mücadelelerini de içeren 1789 Fransız Devrimi'nin işçilere sağladığı **"hak"**lar arasında **"Grev Hakkı"** yoktur. Burjuva demokrasileri böyle bir parantezi kendiliğinden açmazlar. Tersine, bu tür işçi **"hakları"** sözüm ona adi suçlar arasında sayılarak cezalara bağlanır. Işçi sınıfı, grevin olup olmadığına kendisi karar vermiştir, grevi kendi hakkı olarak kendisi ilan etmiştir, kanunların ne dediğine değil, kendi nesnel yaşamının neyi gerektirdiğine bakarak kararını vermiştir. Manchester Iplikçileri ya da Lyon Dokumacıları 150 yıl önce, böyle bir **"hak" hiç bir yerde yazılı değilken grevdeydiler. Sonra burjuva anayasaları, yahut yasaları bu hakkı "kaydettiler"**, kabullendiler. Bu işçi sınıfının olanaklarının genişlemesiydi ama burjuvazinin kabülünü **"geri çekmesi"** işçi sınıfını hiçbir zaman **"bağlamadı"**, grevler en gaddar burjuva iktidarlarına karşı, (mesela 1 Mayıs'ın doğuş temeli olan ABD'deki genel grevler), faşist rejimlere karşı (mesela bugün Şili'de) sürdü.

Bu tanımlama, faşizm altında yaşamakta olan Türkiye işçi sınıfının durumunu kavramak, 12 Eylül'den sonra grev yapmamış, 1 Mayıs'ı kutlayamamış olmasının nedenlerini doğru kavramak bakımından gerekliydi. Faşizm sendikal harekete büyük darbe vurdu, işçi sınıfının demokratik ve sosyal haklarını bastırtıp kullandırtmadı. Sadece Türk-İş yönetimiyle uzlaşarak onu güdümlü, uzlaşmacı ve sözleşmeler yerine geçen Yüksek Hakem Kurulu kararlarına ortak etmek için açık tuttu. Altı yıldır işçi hareketi faşizmin yasaklarını kırıp rejime karşı cepheden saldırıya geçememiş ise, bir sebebi budur. Altı yıl, sınıf mücadelesi bakımından uzun bir zaman değildir, hem de işçi sınıfımız bu altı yılı hareketsiz geçirmemiştir. Gerçi 1 Mayıs'ları meydanlarda kutlamamış ama, 1 Mayıs'larda ifadesini bulan ve ancak onun sınıf tabiatıyla açıklanabilecek eylemlerden de geri kalmamıştır. Faşizmin şımarttığı ve rakipsiz bıraktığı işverenlerin keyfi uygulamaları her defasında işçilerin pasif ve aktif karşı koymasıyla geriletilmiş, Grundig'de, Petkim'de, Adapazarı vagon fabrikasında ve daha pek çok işyerinde, ancak ordu birliklerinin müdahalesiyle önlenebilen kitlesel direnişler gerçekleştirilmiştir. Zor koşullara ve yasaların tüm olumsuzluklarına karşın işçi sınıfımız başta Birleşik Alman Ilaç Fabrikası olmak üzere birçok fabrikada başarıyla sonuçlanan grevler yaptı. Bunlar da kanıtlamaktadır ki, işçi sınıfı, yenilgilerini de mücadele edeerek yaşamaktadır. Mücadelenin bundan sonrası da büyük ölçüde işçi sınıfının bu karakteri tarafından belirlenecektir.

İşçi sınıfının bugünkü durumunu doğrudan yansıtan sendikal hareket, bugün henüz yerine oturmamış, aldığı yaraları saramamış, somut mücadele hedefleri saptayıp yola çıkamamıştır. Bunun başlıca sebebi sendikal hak ve özgürlüklerin gaspedildiği diktatörlük koşullarıdır. Öte yandan işçi sınıfımız asıl sürükleyicisi olan ileri güçlerinin toplandığı DİSK'in fiilen kapatılmış, yağmalanmış, ceza ve yasaklarla kuşatılmış olması da bir diğer etken olmuştur. DİSK'in fonksiyonlarını yerine getirecek bir sendikal örgütlenmeden yoksun olmak, işçi hareketinin yeniden aktifleşmesini geciktirmektedir. Türk-İş üst yönetiminin, hiç değilse işçi sınıfının asgari çıkarlarını, açık kalmış tek sendika olarak savunması teorik olarak mümkünken, sessiz kalıp faşizmle uzlaşması, sendikal hareketin büsbütün sahipsiz kalıp kabuğuna çekilmesiyle sonuçlanmıştır. Işte, bugünkü görevlerin yerine getirilmesini nisbeten zorlaştıran, bir yandan sendikal hareketin kendini toparlama, bir yandan da güncel taleplere sahip çıkma durumunda olmasıdır.

İşçi sınıfımız bunun üstesinden gelecek tecrübe ve güce sahiptir. Bütün emekçilerin, halklarımızın da güncel talebi olan demokrasi mücadelesini omuzlayıp başı çekecek, faşizmin iktidardan uzaklaştırılmasına öncülük edecektir. Bunun kanıtları bugün fazlasıyla vardır.

Türk-İş'in İzmir'de yapılan mitingi, 12 Eylül'den sonraki ilk büyük işçi eylemi olmuş ama Türk-İş üst yönetiminin teslimiyetçi ve tutarsız tutumu yüzünden işçilerin genel ve güncel taleplerini kucaklamaya kafi gelmemiş, geride kalmıştır. DİSK'in açılmasından zindanların boşaltılmasına, özgür sözleşme düzeni ve grev hakkından faşizmi lanetlemeye kadar, geniş talepler dizisi yükselmiş, faşist iktidar güçlerini ve tekelci sermayeyi, gelecekten korkmaya, sadece bir ilk miting bile itebilmiştir.

Bunun elbette gerisi gelecektir. Çünkü başlaması, hem İzmir'de olmamıştır, hem de Türk-İş sendikal bürokrasisinin kararıyla olmamıştır. İşçi sınıfı mücadelesini aralıksız, düne göre bugün daha güçlü olarak sürdürmektedir, belli bir safhada bu mücadele İzmir Mitingi olarak biçimlenmiştir. Grev ve direnişlere doğru uzanan bir gelişme sözkonusudur, demokrasi mücadelesi, sendikal hareketin saflarına azami oranda yansıyacaktır.

Sol Birlik bu mücadelede önemli görevler üstlenmiştir. Anti-faşist mücadelemizin yığınlara, bilhassa da işçi sınıfına, demokratik program hedefleri doğrultusunda mal olması ölçüsünde Sol Birlik görevini genişletmiş olacak tır. Sol Birlik **"Merkezi Sendikalar Komitesi"**nin daha önce tesbit edip yayınladığı (Sol Birlik Gazetesi, sayı: 10) sendikal harekete ilişkin tesbit ve hedefler, genel olarak işçi sınıfımızın ve özellikle de sendikal hareketin bugünkü durumunun somut analizinden çıkarılmış sonuçlara dayanıyor. Hayatın gerçeği de gösteriyor ki, önceden tesbit edilmiş teorik çerçevenin içini işçi sınıfı gelip doldurmayacak, tersine işçi sınıfımızın somut duruma uygun olarak üretilmiş teorik politik çerçeveler yol gösterici olacaktır.

1 Mayıs'ın 100. YILI ve SENDİKAL HAREKETİMİZİN ÖNÜNDEKİ GÖREVLER

1 Mayıs'ın 100. yılında işçi sınıfımız barış ve demokrasi istiyor. Işçi sınıfımız; sendikal alanda;

1-Anayasa ve sendikal yasaların değiştirilerek, gaspedilen sendikal hak ve özgürlüklerini geri almayı;

2-DİSK ve üye sendikaların davasının durdurulmasını, onların özgürce çalışma hakkına sahip olmasını;

3-Başta TÖB-DER olmak üzere memurların kapatılan demokratik yığın örgütlerinin özgürce çalışma olanaklarına kavuşmasını, tüm memurlara grevli ve toplu sözleşmeli sendikal hakların tanınmasını;

4-12 Eylül öncesi var olup da, cunta yüksek hakem kurulu ve çeşitli yasa, tüzük ve kararnamelerle işçilerin ellerinden alınan ekonomik, demokratik, sosyal hakların geri verilmesini (Emeklilik, kıdem tazminatı, işçi sağlığı, iş güvenliği, ücretli izinler, iş garantisi, 1 Mayıs kutlaması, vb.)

5-Koğuşturma, tutuklama ve sendikal aktivitesi nedeniyle işten atılan tüm işçilerin yeniden işlerine dönmesini ve bu işçileri sürekli işsizlik ve açlıkla karşı karşıya bırakmak için hazırlanmış kara listelerin yırtılmasını;

6-İşçilerin sendikal iradelerini serbestçe kullanabilecekleri referandum hakkının tanınmasını;

7-Tüm işyerlerinde faşizmden destek alan patronların iş koşullarını daha da ağırlaştıran uygulamalarına son verilmesini, işyerleri ve iş koşullarının demokratikleştirilmesini ve bu koşulların saptanmasında işçilerin de söz sahibi olmasını;

8-Kadın ve genç işçilerin özel olarak korunmasını ve iş koşullarının hafifletilmesini;

9-Tarım işçilerinin sosyal sigortalar kapsamına alınmasını ve tüm çalışanların sosyal güvenliğe kavuşturulmasını;

10-Mali finansmanı işverenlerden kesilecek primlerle sağlayan bir işsizlik sigortasının kurulmasını;

11-İşçi ücretleri, memur maaşları, emekli maaşları ve asgari ücretin, satın alma gücünü köklü bir biçimde arttıracak şekilde yeniden düzenlenmesini;

12-Vergi reformu yapılarak ücretlilerin vergi yükünün köklü biçimde azaltılmasını;

13-Iş saatlerinin kısaltılmasını istiyor.

İşçi sınıfımız, 1 Mayıs'ın 100. yılında faşizmin her türlü baskı ve engellemesine karşın koşullara uygun yeni eylem biçimleriyle 1 Mayıs'ı kutlamasını bilecektir.